C:\Users\Plazma\Desktop\A\Stout Rex-Postup číslo tři.pdb

PDB Name: Stout - Postup číslo tři
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Rex Stout
Postup číslo tři

I.
Když jsem poprvé spatřil Miru Holtovou - bylo to ve chvíli, kdy jsem otvíral domovní dveře a ona vystupovala těch sedm schodů na verandu -, už tehdy představovala problém, i když jen nepatrný ve srovnání s tím, co pak následovalo.V tu chvíli jsem byl zrovna nezaměstnaný. Během těch let, co jsem pracoval pro Nera Wolfa a žil pod jeho střechou, jsem odešel sám od sebe a dostal vyhazov asi tak ve stejném počtu případů, řekněme třicetkrát nebo čtyřicetkrát. Většinou jsme pouze upouštěli přetlak, ale několikrát jsme to mysleli víceméně vážně, a toho zářijového pondělního večera jsem toho měl skutečně po krk. Jako hlavní chod se k večeři podávala vepřová dušená na pivu, o níž jak Wolfe, tak Fritz vědí, že se bez ní docela dobře obejdu. Přesunuli jsme se z jídelny do kanceláře, Fritz přinesl kávu, Wolfe ji nalil a já řekl: "Mimochodem, slíbil jsem Andersenovi, že mu zavolám a potvrdím schůzku na zítřejší dopoledne." A Wolfe řekl: "Ne. Zrušte to." Vzal si knihu, kterou právě četl, Dnešním Ruskem od Johna Gunthera. Usadil jsem se ve svém křesle a podíval se na něho přes jeho stůl. Jelikož váží sedminu tuny, vypadá vždy mohutně, ale když se chová odmítavě, vypadá ještě mohutněji. "Myslíte si, že je možné," zeptal jsem se ho, "aby ta vepřová nadýmala?" "Jistěže ne," pravil a otevřel knihu. Kdybych byl velbloudem a ta kniha byla to příslovečné poslední stéblo, slyšeli byste, jak mi zlomila hřbet. Věděl zatraceně dobře, že ji neměl otvírat, dokud jsme nedopili kávu. Postavil jsem šálek na stůl. "Uvědomuju si," pravil jsem, "že si v poslední době lebedíte. Účet v bance je tučný, vystačí na několik měsíců na plat pro Fritze, Theodora i mě a na plno vepřových dušených na pivu. Můžete si taky přikoupit další orchideje k těm deseti tisícům, co už máte. Dokonce uznávám, že soukromý detektiv má právo odmítnout případ, ať už k tomu má důvod, anebo ne. Ale jak jsem vám řekl už před večeří, toho Andersena znám a on mě požádal o přátelskou službu, abych mu domluvil čtvrthodinku s vámi, a já mu řekl, aby přišel zítra v jedenáct dopoledne. Jestli jste se rozhodl, že už nebudete pracovat, abyste neplatil příliš vysoké daně, dobrá, stačí, když mu řeknete ne. Bude tady v jedenáct." Držel knihu otevřenou a díval se do ní, ale hovořil. "Víte velice dobře, Archie, že se mnou musíte schůzky konzultovat dopředu. Dlužil jste tomuto muži laskavost?""Dlužím mu ji teď, kdy o ni požádal a já řekl ano." "Dlužil jste mu ji předtím?" "Ne." "Pak jste zavázán, ale já nikoli. Jelikož bych tu práci nepřijal, plýtvali bychom jeho i mým časem. Zavolejte mu, aby nechodil. Řekněte mu, že mám jiné závazky." Tak jsem odešel. Připouštím, že při některých jiných příležitostech znamenal můj odchod pouze hrozbu, abych jím zatřásl a přiměl ho k rozumu, ale tentokrát ne. Když se mezek vydá určitým směrem, nemá smysl ho obracet. Otočil jsem se jako na obrtlíku, popadl svůj blok, napsal na něj číslo, odtrhl stránku, vstal, přešel k jeho stolu a podal mu ji. "To je Andersenovo číslo," řekl jsem mu. "Jestli nemáte čas mu zavolat, aby nechodil, může to udělat Fritz. Já jsem tady skončil. Dneska přespím u známých a zítra si přijdu pro své věci." Pozvedl na mě oči od knihy. "Fuj," pravil. "Souhlasím," řekl jsem. "Naprosto." Otočil jsem se a vypochodoval ven. Neříkám, že když jsem si bral z věšáku v hale klobouk, byla má životní dráha naplánována na příštích dvacet let dopředu, či dokonce na příštích dvacet hodin. Wolfe vlastnil dům, ale ne všechno v něm, jelikož nábytek do svého pokoje ve třetím poschodí jsem si přivezl a zaplatil sám. Bude muset počkat, než najdu místo, kam ho nastěhuju, ale zítra si vezmu své šaty a další věci. Přijdu si pro ně před jedenáctou a zjistím od Fritze, jestli má přijít někdo jménem Anderson, nebo by byla lepší taktika přijít odpoledne a zjistit, jestli byl Anderson uveden a dostalo se mu té jeho čtvrthodinky? Jak jsem se zabýval tímto problémem a otevíral přitom dveře, byl jsem okamžitě postaven před další. Po schodech vystupovala na verandu jakási žena.

II.
Nemohl jsem ji pozdravit a zeptat se jí, co chce, jelikož by určitě řekla, že chce mluvit s Nerem Wolfem, a já jsem nemohl pokračovat v práci, kterou jsem už nezastával. Nemohl jsem se vrátit do kanceláře a zeptat se ho, jestli přijme zákazníka. A stejně bych to neudělal. Nemohl jsem ustoupit stranou a pustit ji dál dveřmi, které jsem otevřel, bez jakýchkoli otázek, protože tu byla možnost, že patřila k lidem, kteří měli na Wolfa spadeno. Ačkoli jsem mohl uvažovat o tom, že ho sám vlastnoručně zastřelím, nechtěl jsem, aby ho oddělal nějaký naprostý cizinec. Takže jsem překročil práh, zabouchl dveře, ustoupil stranou, abych ji mohl obejít, a začal scházet ze schodů, když mě popadla za rukáv a zatřásla jím. "Hej," řekla, "nejste Archie Goodwin?" Pohlédl jsem na ni. "To hádáte," řekl jsem. "Ne. Viděla jsem vás ve Flamingu. Nejste moc zdvořilý, když mi zavíráte dveře před nosem." Mluvila trhaně, jako by si nebyla jistá, že se dost nadechla. "Chci mluvit s Nerem Wolfem." "Tohle je jeho dům. Zazvoňte si." "Ale s vámi chci mluvit taky. Pusťte mě dovnitř. Zaveďte mě tam." Mé oči už přivykly sporému osvětlení natolik, aby viděly, že je mladá, přitažlivá a rozrušená. Měla na hlavě

čepici se štítkem, která patřila k pracovní uniformě. Za obvyklých okolností by bylo potěšením doprovodit ji do předního pokoje a dokopat Wolfa k tomu, aby ji přijal. Ale jak se věci měly, ani jsem o tom neuvažoval. "Je mi líto," řekl jsem, "ale už tady nepracuju. Právě jsem odešel. Teď se chystám vyžebrat si na dnešní noc nocleh. Budete muset zazvonit, ale měl bych vás varovat, že při současné náladě pana Wolfa nemáte šanci. Můžete se na to zrovna tak dobře vykašlat. Jestli máte naléhavé potíže, měla byste -" "Nemám žádné potíže." "Výborně. To máte štěstí." Chytla mě za rukáv. "Nevěřím tomu, že jste odešel." "Opravdu odcházím. Cožpak bych to říkal, kdyby to nebyla pravda? A podstupoval riziko, že jste novinářka a zítra bude v novinách na titulní straně ohromný článek ‚Archie Goodwin, slavný soukromý detektiv, přetrhl své pouto s Nerem Wolfem, též detektivem. Má se za to -'" "Buďte zticha!" Ocitla se blíž a svírala mě za paži. Stisk povolil a ona ustoupila o krok dozadu. "Promiňte. Vypadá to, že jsem... myslíte, že by mě Nero Wolfe nepřijal?" "Nemyslím. Vím to." "Stejně chci mluvit i s vámi. Na to, co chci, myslím, že budete lepší než on. Chci radu - ne tak úplně radu, ale chci s vámi něco prohovořit. Zaplatím hotově, padesát dolarů. Nemohli bychom jít dovnitř?" Přirozeně, že mi to zvedlo náladu. Jelikož jsem odešel od Wolfa a v New Yorku nebyla žádná parta, pro kterou bych pracoval, můj jediný možný program byl zařídit se sám pro sebe. A dřív, než jsem sešel na chodník, stála tu hezká dívka a nabízela mi padesát babek jenom za konzultaci. "Obávám se, že ne," řekl jsem jí, "jelikož sem už nepatřím. Jestli tamhleto taxi čeká na vás, bude nám úplně stačit, zvlášť když tam nebude řidič." Jedním pohledem jsem si ověřil, že je místo za volantem prázdné. Zřejmě, když mu řekla, aby na ni počkal, zabalil to a zašel si k Alovi na roh Dvacáté avenue, což byl oblíbený bufet taxíkářů. Zavrtěla hlavou. "Já ne -" začala a nedořekla to. Rozhlédla se kolem. "Proč ne tady? Nemělo by to trvat moc dlouho - chci jenom, abyste mi pomohl vyhrát sázku." Sestoupila o dva schody níž a posadila se na podestu verandy. Jak se shýbala, nepatrně se pootočila. "Sedněte si." Byli jsme pořád ještě na Wolfově pozemku, ale zřídkakdy používal venkovní část, a až mi zaplatí, mohu pod dveřmi podstrčit dolarovou bankovku jako nájemné. Posadil jsem se vedle ní, ne příliš těsně. Často jsem tam sedával a pozoroval děti ze sousedství, jak si hrají s míčem. "Mám zaplatit dopředu?" zeptala se. „Ne, díky. Věřím vám. Čeho se ta sázka týká?""No..." V matném světle si mě pokradmu prohlížela. "Dostala jsem se do sporu s jednou svojí přítelkyní. Řekla, že v New Yorku je devadesát tři taxíkářek. Podle jejího názoru je to nebezpečné, protože se v taxících občas stávají věci, které žena nedokáže zvládnout zdaleka tak dobře jako muž. A já řekla, že se takové věci můžou stát kdekoli jinde zrovna tak dobře jako v taxíku, a už tu byla hádka. Vsadila se se mnou o padesát dolarů, že dokáže, že se v taxíku může stát něco nebezpečného, co by se jinde stát nemohlo. Vymyslela nějaké věci, ale já ji přiměla k tomu, aby přiznala, že k nim může dojít i jinde, a pak řekla, co když nechá taxíkářka stát na ulici prázdný taxík, aby někde něco vyzvedla, a když se vrátí, najde v autě mrtvolu nějaké ženy? Prohlásila, že tím tu sázku vyhrála. Potíž byla v tom, že já nevím skoro nic o tom, co má člověk dělat, když najde mrtvolu. A to právě chci, abyste mi řekl. Jsem si jistá, že nemá pravdu. A zaplatím vám těch padesát dolarů." Přimhouřil jsem oči a podíval se na ni. "Nevypadáte na to," prohlásil jsem. "Nevypadám na co?" "Že jste cvok. Dvě věci. Za prvé, mohlo by k tomu dojít, i kdyby řídila soukromé auto, a ne taxík. Proč jste jí to neřekla? Za druhé, co je na tom nebezpečného? Stačí najít telefon a uvědomit policii. Bylo by to nepříjemné, ale vy jste řekla nebezpečné." "Ach. Samozřejmě." Hryzala se do rtu. "Něco jsem vynechala. Není to její taxík. Má přítelkyni, která je řidičkou taxíku, a ona chtěla vědět, jaké to je řídit taxík, a její přítelkyně jí ho půjčila. Takže nemůže uvědomit policii, protože její přítelkyně udělala přestupek, když jí ten taxík půjčila, a ona taky, když ho řídila bez licence. Takže by to nebylo stejné, jako kdyby řídila soukromé auto. A jediný způsob, jak můžu vyhrát tu sázku, je dokázat, že by to nebylo nebezpečné. Neví, jak se ta mrtvá dostala do auta ani žádné další podrobnosti. Stačí, když dostane to tělo z auta pryč, ale to by mohlo být nebezpečné, pokud to neudělá správným způsobem. A to právě chci, abyste mi řekl, abych se nedopustila nějaké příšerné chyby - myslím tím, až budu své přítelkyni vysvětlovat, proč to není nebezpečné. Věci jako, kam má jet -, kde vyndat tělo z auta a jestli má počkat do noci a jak se má ujistit, že po sobě nenechala v taxíku žádné stopy." Znovu se kousla do rtů a sevřela prsty v pěst. "Něco takového." "Aha." Přestal jsem mhouřit oči. "Jak se jmenujete?" Zavrtěla hlavou. "To nemusíte vědět. Jenom vás žádám o radu." Nacpala si ruku do kapsy u saka, šedavého svršku s klopami do špičky, který už něco pamatoval, vytáhla peněženku a otevřela ji. Natáhl jsem se a zaklapl ji. "To počká. Zcela jistě si od vás nevezmu peníze, aniž bych znal vaše jméno. Samozřejmě si můžete nějaké vymyslet." "Proč bych to dělala?" Zagestikulovala na mě rukama. "Dobře. Jmenuju se Mira Holtová. Mira s i." Znovu otevřela peněženku. "Počkejte," řekl jsem jí. "Pár otázek. Ta mrtvá, kterou našla v autě - poznala ji?" "Ne, jak by mohla?" "Mohla by, kdyby ji znala, ještě když byla živá." "Neznala ji." "Dobře. To nám pomůže. Řekla jste, že nechala taxík prázdný a šla někam něco vyzvednout. Co?" „No, něco. Nevím. Na tom nezáleží." "Mohlo by, ale když to nevíte, nemůžete mi to říci. Chci, aby bylo jasné, slečno Holtová, že bez pochyb přijímám všechno, co jste mi řekla. Jelikož jsem zkušený detektiv, jsem neustále podezíravý, ale vy jste tak upřímná a inteligentní a hezká na pohled, že by mě ani nenapadlo vám nevěřit. Člověk, který by byl takový trouba, že by vás špatně odhadl, by vás mohl dokonce podezírat, že z něho děláte kašpara, a mohl by se jít do toho taxíku podívat, ale já ne. Já se vás ani neptám, kde je řidič, protože předpokládám, že šel na roh na šunku s rýží a šálek kávy. Zkrátka řečeno, plně vám důvěřuju. Je to jasné?" Rty měla pevně sevřené. Asi se mračila, ale štítek čepice jí stínil čelo. "Řekla bych, že jo." Vůbec si nebyla jistá. "Ale možná -jestli to tak cítíte - možná by bylo lepší, kdybych vám jen -" "Ne. Je to lepší takhle. Mnohem lepší. Co se týče té situace, kterou vaše přítelkyně vymyslela a o níž prohlásila, že její pomocí vyhrála sázku, má to spoustu aspektů. Říkáte, že toho moc nevíte o tom, co máte dělat, když najdete mrtvolu. Nejdříve ze všeho okamžitě uvědomíte policii. To se týká každého, ale pro soukromého detektiva - pro mě, například - je to nutnost, pokud nechci přijít o licenci. Je to jasné?" "Ano." Přikývla. "Chápu." "Taky se nesmíte dotknout těla, ani ničeho dalšího v jeho blízkosti. Nesmíte ho také nechat bez dozoru, ale to není tak důležité, protože se může stát, že budete muset, abyste zavolala poldu. Co se týče vašeho nápadu, že stačí, když dostane tělo z auta, a kde ho má zakopat a jestli má počkat až do noci a tak dál, připouštím, že to má své možnosti, a tady bych vám mohl navrhnout spoustu praktických opatření. Ale vy musíte prokázat, že to nebude nebezpečné, a to byste toho chtěla moc. To bude váš kámen úrazu. Na to zapomeňte. Ale vaše přítelkyně stejně tu sázku nevyhrála.

Měla vymyslet situaci, která by dokázala, že řidička taxíku podstupuje zvláštní riziko, když ho řídí, a v tomhle případě riziko pochází ze skutečnosti, že zrovna taxík neřídila. Takže vaše přítelkyně -" "To není k ničemu. Víte moc dobře -" "Buďte zticha. Promiňte." Znovu zkroutila prsty v pěst. "Řekl jste, že byste mohl navrhnout spoustu praktických opatření." "Nechal jsem se unést. Myšlenka na to, jak se zbavit mrtvoly, je fascinující jen do té doby, dokud je to pouhá myšlenka. Mimochodem, vzal jsem jednu věc za hotovou, a to jsem neměl, že vaše přítelkyně řekla, že ta žena zemřela násilnou smrtí. Kdyby zemřela přirozenou smrtí -" "Ne. Byla ubodána. Byl tam nůž, střenka nože..." "Pak to není možné. Když nechá taxíkář někoho jiného řídit svůj taxík, je to přestupek, a to samé se týká řízení taxíku bez licence, ale ujet s mrtvolou, které ze zad čouhá nůž, a někde ji vyklopit a nenahlásit to - to je zločin. Za to je nejméně rok, ale pravděpodobně víc." Rozevřela pěst, aby mě mohla sevřít za paži, a naklonila se ke mně. "Ale ne kdyby to udělala správně! Ne, kdyby se o tom nikdy nikdo nedozvěděl! Jednu věc jsem vám řekla špatně - ona ji poznala. Znala ji, když byla ještě živá! Takže nemůže -" "Počkejte," zavrčel jsem. "Dejte mi rychle nějaké peníze. Zaplaťte mi. Dolarovku, pětidolarovku - neseďte a nekoukejte. Vidíte to policejní auto? Jestli jenom projede - ne, zastavuje - zaplaťte mi!" Začínala panikařit. Zvedala se, ale moje ruka na jejím rameni ji zastavila a posadila ji zpátky. Otevřela peněženku a bez zaváhání vytáhla přeložené bankovky. Vzal jsem je a strčil si je do kapsy. "Očumování je v pořádku," řekl jsem jí nepříliš nahlas. "Lidé pozorují policejní vozy. Zůstaňte tu a zavřete pusu. Jdu se tam podívat. Jsem normálně zvědavý." To byla naprostá pravda. Byl jsem zvědavý. Hlídkový vůz zastavil u taxíku a jeden polda, ten, co neřídil, vylezl ven a obešel ho, a když jsem došel na chodník, právě otevíral dveře. Když má člověk pověst drzouna, měl by se podle ní chovat, takže jsem přistoupil ke dveřím na své straně a otevřel je. Sedadlo bylo prázdné, ale před ním byla rozprostřena nějaká hnědá látka a cosi zakrývala. Polda zvedl cíp látky a zavrčel na mě: "Ustupte, vy," a já se o půl kroku stáhl. Ale neřekl, že mám zavřít dveře, takže když látku odkryl, měl jsem dobrý výhled. Bylo by lepší, kdyby tam bylo víc světla, ale bylo ho tam i tak dost na to, abych viděl, že je to žena, nebo alespoň byla, a z žeber jí kolmo trčí střenka nože. "Panebože," řekl jsem procítěně. "Zavřete ty dveře!" vyštěkl polda. "Ne, nedotýkejte se jich!" "Už jsem se jich dotkl." "Viděl jsem vás. Zmizte! Ne! Jak se jmenujete?" "Goodwin. Archie Goodwin. Tohle je dům Nera Wolfa a -" "Já vím, že jo. A znám i vás. Je to váš taxík?" "Jistě, že ne. Já nejsem taxíkář." "To vím. Myslím tím -" Nechal toho. Očividně mu došlo, že úloha policajta, který našel mrtvolu, nespočívá v tom, že se bude dohadovat s čumily. Kývl hlavou dozadu. "Vylez, Bille. Mrtvola. Zavolám kluky." Polda za volantem se vysoukal ven a ten, co mu velel, se nasoukal dovnitř. Vystoupal jsem na verandu a posadil se vedle své klientky. Všiml jsem si, že si sundala čepici a zřejmě ji někam schovala.Mluvil jsem potichu, i když to nebylo nutné, protože ten polda křičel do vysílačky. "Asi za osm minut," řekl jsem, "začnou přijíždět specialisté z oddělení vražd. Nebudou to pro mě cizí lidé. Jelikož, pokud vím, jste přišla jenom proto, abych vám poradil, jak vyhrát sázku, rád jim odpovím, až se začnou vyptávat, jestli to chcete nechat na mně. Mám v odpovídání na otázky praxi." Znovu mě sevřela za paži. "Podíval jste se dovnitř. Viděl jste -" "Zmlkněte a tentokrát vás neprosím za prominutí. Mluvíte až moc. I kdybych tady ještě pořád bydlel a pracoval, nešli bychom dovnitř, protože by to nevypadalo přirozeně, když tady u chodníku našli poldové mrtvolu v taxíku - ach, nezmínil jsem se o tom, že v tom taxíku je mrtvá žena. Zmínil jsem se o tom až teď, protože bych se o tom normálně zmínil, a normálně bych tady zůstal, abych mohl pozorovat, co se děje. Mluvím, abych vám zabránil mluvit, protože normálně bychom se spolu bavili. Nejenže mám praxi v odpovídání na otázky, ale znám také některá pravidla. Existují pouze tři postupy, které jsou k něčemu dobré, jak praví zkušenost. Máte sílu v prstech." "Promiňte." Stisk trochu povolil, ale držela se mě dál. "Jaké jsou to postupy?" "První. Zamkněte si ústa. Vůbec na nic neodpovídejte. Druhý. Řekněte rovnou pravdu. Úplně celou. Třetí. Řekněte jednoduchou základní lež bez jakýchkoli háčků a držte se jí. Když zkusíte promyšlenou lež nebo kombinaci lži a pravdy nebo část pravdy, ale něco si budete chtít nechat pro sebe, ztroskotáte. Samozřejmě jen tak mluvím, abych zabil čas. V současné situaci, pokud vím, není žádný důvod, proč byste neměla říci pravdu." "Řekl jste, že to mám nechat na vás." "Ano, ale oni to na mně nenechají. Myslím, že v té jejich jurisdikci existuje jen velmi málo lidí, na kterých by to chtěli nechat ještě míň než na mně kvůli jistým - tady jsou. Můžeme přestat mluvit. Přirozeně se budeme dívat." Za hlídkovým vozem zastavilo úřední auto, které jsem předtím zahlédl, a vystoupil z něho inspektor Cramer z oddělení vražd.

III.

Jestli vás překvapuje, že jako odpověď na nahlášení nalezené mrtvoly přijel sám inspektor, mě ne. Hlášení samozřejmě zahrnovalo označení místa, před domem č. 918 Západní třicátá pátá ulice, a tahle adresa vzbuzovala v zaměstnancích oddělení vražd od Cramera dolů určité vzpomínky, většinou značně hořké. Z násilné smrti, jakýmkoli způsobem spojené s Nerem Wolfem, jim naskakovala kopřivka a hlášení podle všeho obsahovalo zprávu, že objevení mrtvoly byl přítomen Archie Goodwin a strkal do toho nos. Má klientka a já jsme sledovali policejní vyšetřování ze své výhodné pozice. Postupovali čile, výkonně a důkladně. Na rohu Deváté avenue odklonili dopravu. Část ulice a chodníku ohradili policejní páskou, aby uzavřeli přístup k taxíku. Namířili na něj a jeho okolí silné reflektory. Z různých úhlů ho zabíral fotograf. Chodce v obou směrech převedli na druhý chodník, kde se za páskou shromáždil početný dav. Ani ne za půl hodiny od té chvíle, co ten polda zavolal vysílačkou, se na scéně pohybovalo asi tak dvacet městských strážníků v uniformách i bez - pět z nich jsem znal jménem a čtyři od vidění. Právě rozsvítili druhý reflektor, když Cramer obešel zepředu taxík, zamířil ke schodům, vystoupal první tři a zůstal stát čelem ke mně. Jelikož jsem seděl, hleděli jsme jeden druhému přímo z očí do očí. "Tak dobře," pravil. "Pojďme dovnitř. Rád bych měl vás a Wolfa pohromadě a tuhle ženu taky. To nám zjednoduší situaci. Otevřete dveře." "Naopak," odvětil jsem a zůstal sedět, "zkomplikovalo by ji to. Pan Wolfe je v kanceláři a čte knihu a o tomhle rozruchu nic neví a vůbec ho to nezajímá. Kdybych šel dovnitř a řekl mu, že s ním chcete mluvit a kvůli čemu, víte, co by řekl, a já to vím taky. Na to zapomeňte." "Kdo sem přijel v tom taxíku?" "Nevím. O tom taxíku nevím vůbec nic. Když jsem vyšel z domu, už tam stál." "Kdy jste vyšel?" "V devět dvacet." "Proč jste vyšel?" "Abych si našel nějaký nocleh. Odešel jsem z práce, takže pokud jste rozhodnutý, že musíte mluvit s

panem Wolfem, budete si muset zazvonit." "Vy mi říkáte, že jste odešel!" "Přesně tak. Už tady nepracuju." "Přisámbůh. Myslel jsem, že už jste na mně s Wolfem vyzkoušeli všechny triky, ale tenhle je nový. To si myslíte, že vám na to skočím?" "To není trik. Myslím to vážně. Prohlášení, že už tady nikdy v životě nepřespím, bych nepodepsal, to závisí, jak pan Wolfe vyřeší jistý problém, ale když jsem odcházel z domu, myslel jsem to vážně. Ten problém nemá nic společného s tím taxíkem ani s tím, co je v něm." "Odešla tahle žena z domu s vámi?" "Ne. Když jsem otevřel dveře a vycházel, vystupovala na verandu. Řekla, že chce mluvit s Nerem Wolfem, a když jsem jí řekl, že už pro něj nepracuju a že by ji stejně asi nepřijal, řekla, že má dojem, že na to, co potřebuje, budu já lepší než on. Nabídla mi padesát dolarů za konzultaci. Chtěla se poradit, jak má vyhrát sázku, kterou uzavřela, a tak jsme si sedli tady a probírali to. Byli jsme tu asi patnáct až dvacet minut, když přijel hlídkový vůz a zastavil u taxíku, který tam stál, už když jsem vyšel z domu. Přirozeně jsem byl zvědavý a šel se podívat. Ten polda se mě zeptal, jak se jmenuju, a já mu to řekl. Když šel podat hlášení do vysílačky, vrátil jsem se ke své klientce, ale moc jsme toho už kvůli tomu rozruchu neprobrali. To je to hlavní." "Viděl jste tu ženu někdy předtím?" "Ne." "Čeho se týkala ta sázka, kvůli které se s vámi chtěla poradit?" "To je její věc. Je tady. Zeptejte se jí." "Přijela tím taxíkem?" "Nevím o tom. Zeptejte se jí." "Viděl jste ji vystupovat z toho taxíku?" "Ne. Byla na půl cesty k verandě, když jsem otevřel dveře." "Viděl jste někoho vystupovat z toho taxíku? Nebo poblíž něho?" "Ne." , Jak se jmenuje?" "Zeptejte se jí." Otočil hlavou. "Jmenujete se Judith Bramová?" To pro mě nebyla žádná novina, protože jsem se podíval otevřenými dvířky dovnitř a zahlédl zarámovanou fotografii taxikářky a její jméno. Pokud jsem to mohl v tom sporém světle rozpoznat, podobizna mé klientky to nebyla. "Ne," odpověděla. "Jak se jmenujete?" "Mira Holtová. Mira s i." Měla čistý a pevný hlas. "Řídila jste ten taxík?" "Ne." "Přijela jste s ním?" "Ne." Takže si vybrala postup číslo tři, jednoduchou základní lež. "Měla jste domluvenou schůzku s Nerem Wolfem?" "Ne." "Kde bydlíte?" "714, Východní osmdesátá první ulice." "Jaké máte zaměstnání?" "Jsem modelka. Většinou předvádím oděvy." "Jste vdaná?" "Ano, ale s manželem nežiju." "Jak se jmenuje váš manžel?" Otevřela ústa a zaseje zavřela. "Waldo Kearns. Užívám své dívčí jméno." "Jste rozvedená?" "Ne." "Stál tady ten taxík, když jste přijela?" "Nevím. Nevšimla jsem si, ale předpokládám, že ano, protože nepřijel potom, co jsme si sedli na verandu." "Jak jste se sem dostala?" "Myslím, že to není důležité." "Jestli je to důležité, rozhodnu já. Jak jste sem přijela?" Zavrtěla hlavou. "Ne. Kdyby mě sem nebo někam poblíž, například, někdo přivezl, zeptal byste se ho na to, a to já možná nechci. Ne." Takže také věděla, co znamená "bez jakýchkoli háčků". "Radím vám," poradil jí Cramer, "abyste mi řekla, jak jste sem přijela." "Radši ne." "Čeho se týkala ta sázka, o které jste se chtěla poradit?" "To také není důležité. Byla to soukromá sázka s mou přítelkyní." Otočila hlavu. "Vy jste detektiv, pane Goodwine, takže byste měl vědět, jestli mu musím povědět o svých soukromých záležitostech jenom proto, že jsem tady s vámi seděla." "Jistěže ne," ujistil jsem ji. "Pokud neprokáže spojitost mezi vašimi osobními záležitostmi a jeho veřejnými, a to neprokázal. To záleží pouze na vás, jestli -" "Co se to tu, ksakru, děje?" zařval Nero Wolfe. Otočil jsem se a má klientka také. Dveře byly skoče otevřené, Wolfe stál na prahu a nad námi čněla jeho mohutná tonáž. "O co jde?" zeptal se. Jelikož jsem byl pouhým bývalým zaměstnancem a Cramer byl inspektor, myslel jsem, že bude příhodnější, když odpoví on, ale neodpověděl. Očividně jej naprosto vyvedlo z míry, když uviděl Wolfa, jak skutečně vystrčil nos ze dveří. Wolfe udělal krok kupředu. "Archie. Na něco jsem se ptal." Vstal jsem. "Ano, pane, slyšel jsem vás. Slečno Holtová, to je pan Wolfe. Slečna Mira Holtová. Když jsem odcházel z domu, vystupovala po schodech nahoru. Nikdy předtím jsem ji neviděl. Když jsem jí řekl, že už pro vás nepracuju, řekla, že budu lepší než vy, a požádala mě o konzultaci. Zaplatila mi. Sedli jsme si, abychom si promluvili. U chodníku stál zaparkovaný taxík bez řidiče. Přijelo policejní auto, zastavilo a jeden z poldů našel v taxíku pod kusem látky mrtvolu, ženu. Šel jsem se tam podívat, zrovna odhrnoval tu látku. Vrátil jsem se na verandu a posadil se vedle své klientky. Přerušili jsme jednání a sledovali, co se děje. Okamžitě přijeli policisté včetně inspektora Cramera. Podíval se na auto a pak přišel k nám a vyptával se nás. Nevěděl jsem nic o taxíku ani o jeho obsahu a řekl jsem to. Ona mu řekla, že sem tím taxíkem nepřijela. Udala mu svou adresu a zaměstnání, ale odmítla odpovídat na otázky týkající se jejích soukromých záležitostí - například, o čem se se mnou chtěla poradit. Právě jsem jí říkal, že to závisí pouze na ní, když jste se tu objevil." Wolfe zavrčel."Proč jste nevzal slečnu Holtovou dovnitř?" "Protože to není můj dům. Ani má kancelář." "Nesmysl. Je tady přední pokoj. Pokud trváte na etiketě, zvu vás, abyste jej použil ke konzultaci se svou klientkou. Sedět tady v tomhle rumraji je absurdní. Máte ještě nějaké informace pro pana Cramera?" "Ne." "A vy, slečno Holtová?" Stála vedle mě. "Žádné jsem neměla," řekla. "A žádné nemám." "Pak opusťte tu vřavu. Pojďte dál." Cramerovi se vrátila řeč. "Jenom minutku." Pokračoval nahoru na verandu a zastavil se u mého lokte. Zaostřil na Wolfa. "To je všechno hrozně hezké. Až moc hezké. Goodwin říká, že odešel z práce. Je to tak?" "Ano." "Proč?" "Fuj. To je neslýchané, pane Cramere, a vy to víte." "Mělo to co dělat se slečnou Holtovou nebo s tím, o čem se s vámi přišla poradit?" "Ne." "Nebo s faktem, že u vašich dveří stál taxík s mrtvým tělem uvnitř?" "Ne." "Věděl jste, že slečna Holtová jde k vám?" "Ne. Pan Goodwin patrně také ne." "Věděl jste, že je tady ten taxík?" "Ne. Mám s vámi trpělivost, pane. Naléháte silněji, než situace odůvodňuje. Kdybychom byli pan Goodwin nebo já zapleteni do okolnosti, která vás sem přivedla, nebo slečna Holtová, cožpak by tady s ní seděl a nečinně čekal, až na něj zaútočíte? Znáte ho a mě také. Pojďte, Archie. Vemte svou klientku s sebou." A otočil se. Řekl jsem Cramerovi: "Rád vám naklepu prohlášení a přinesu je dolů," vzal Míru Holtovou za paži a následoval ji dovnitř za Wolfem. Když jsem za sebou zavřel dveře a zámek zapadl, Wolfe promluvil. "Jelikož v předním pokoji není telefon a mohla by se vám naskytnout příležitost, že byste jej chtěl použít, možná by se k tomu spíš hodila kancelář. Já půjdu do svého pokoje." "Děkuju vám," odvětil jsem zvořile. "Ale možná pro nás bude pořád lepší, když odejdeme zadem. Možná nás tady nebudete chtít, až vám vysvětlím situaci. Slečna Holtová sem přijela tím taxíkem. Její přítelkyně jménem Judith Bramová je jednou z devadesáti tří newyorských taxikářek a půjčila slečně Holtové svůj taxík - nebo si ho možná slečna Holtová vzala, aniž to slečna Bramová věděla. Nechala ho -" "Ne," řekla Mira. "Judy mi ho půjčila." "To je možné," připustil jsem. "Jste dost dobrá lhářka. Nechtě mě to dokončit. Nechala ho prázdný před nějakou budovou a pro něco tam šla, a když se vrátila, byla v něm mrtvola ženy s nožem mezi žebry. Buď byla přikryta látkou, nebo ji ona -" "Já ji přikryla," řekla Mira. "Ta látka byla

v přihrádce pod volantem." "Je rozumná," řekl jsem Wolfovi. "Tak trochu. Nemohla uvědomit policii, protože nejenom, že se ona a její přítelkyně dopustily přestupku, ale také poznala tu mrtvou. Znala ji. Rozhodla se, že se přijde poradit s vámi a se mnou. Potkal jsem ji na verandě. Vyprávěla mi bláznivou povídačku o nějaké sázce, kterou uzavřela s přítelkyní, tu vynechám. Řekl jsem tak trochu rozumná. Dal jsem jí najevo, že vím, že mi maže med kolem huby, ale nenechal jsem ji, aby to ze sebe vysypala. Takže jsem Cramerovi nelhal, ale ona ano, a lhala dobře. Ale dlouho s tím nevystačí. Je klidně možné, že Judith Bramová popře, že někomu půjčila svůj taxík, ale dříve nebo později -" "Zkoušela jsem jí zavolat," řekla Mira, "ale nebrala to. Chtěla jsem jí říci, že má říci, že ho ukradli." "Přestaňte mi skákat do řeči. Už jste někdy slyšela o otiscích prstů? Viděla jste, jak na tom autě dělají? Takže já mám klientku, která je v pěkné bryndě a ještě k tomu v pěkné kaši. Budu chytřejší, až mi něco řekne. Hlavní věc je, zabila tu ženskou? Kdybych si myslel, že jo, rychle bych se odpoklonkoval - odpoklonkoval bych se už proto, protože by to bylo beznadějné. Ale ona ji nezabila. Vsadím deset ku jedné, že ne. Jestli ji -" Tohle přerušení nezpůsobila slova - byla to její ústa proti mým a její dlaně, jež mi přikryly uši. Kdyby byla Wolfovou klientkou, rychle bych ji zarazil, jelikož jej tyto projevy jenom dráždí, ale byla to moje klientka a neexistoval důvod, proč bych měl urazit její city. Dokonce jsem ji poplácal po rameni. Když byla hotova, pokračoval jsem. "Kdyby ji byla zabila, nejezdila by sem s mrtvolou coby spolujezdcem, aby vám, nebo dokonce mně, vyprávěla potrhlou báchorku o nějaké sázce s přítelkyní. Ani náhodou. Někde by mrtvolu vyhodila z auta. Dvacet ku jedné. Přidáme k tomu moje pozorování jejího chování, když jsme seděli tam na verandě, a je to třicet ku jedné. Proto si ponechám honorář, který mi zaplatila a - mimochodem," sáhl jsem do kapsy pro bankovky, které mi dala, rozložil je a spočítal. Tři dvacky, tři desetidolarovky a jedna pěti. Vrátil jsem do kapsy dvě dvacky a jednu deseti a nabídl jí zbytek. "Drobné nazpátek. Nechám si padesát." Zaváhala a pak si je vzala. "Zaplatím vám víc. Samozřejmě. Co hodláte dělat?" "Budu moudřejší, až mi odpovíte na pár otázek. Jedna nepočká: co jste udělala s tou čepicí?" "Mám ji." Poplácala se po břiše. "Výborně." Vrátil jsem se k Wolfovi. "Takže my půjdeme. Ještě jednou díky za vaši pohostinnou nabídku, ale Cramer může každou chvíli zazvonit. Odejdeme zadem, slečno Holtová. Tudy." "Ne." Vyštěkl Wolfe. "To je nesmysl. Dejte mi polovinu z těch padesáti dolarů." Nadzvedl jsem obočí. "Na co?" "Jako honorář. Pomohl jste mi s mnoha problémy, jistě vám mohu já pomoci s jedním. Nehraji si na dona Quijota. Vaše tvrdohlavé rozhodnutí, že naše dlouholetá spolupráce skončila, nepřijímám. A i kdyby skončila, vaše pověst je neoddělitelně spojena s mou. Vaše klientka je v pěkné kaši. Já jsem se nikdy nepokusil pustit se do práce bez vaší pomoci, proč vy byste měl zkoušet obejít se bez mojí?" Chtěl jsem se na něho zazubit, ale mohl by to špatně pochopit. "Dobrá," řekl jsem a vytáhl z kapsy, kam jsem dal honorář, dvacku a ze své peněženky pětidolarovku a podal mu je. Vzal je, otočil se a zamířil do kanceláře a Mira a já jsme jej následovali.

IV.

Kam si sednout, byla ožehavá otázka - ne pro Wolfa, který samozřejmě zamířil ke svému nadměrnému křeslu vyrobenému na zakázku, ani pro klientku, jelikož Wolfe ukázal prstem na červenou klubovku, která ji usadí tváří k němu, ale pro mě. Stůl postavený do pravého úhlu k Wolfovu už nebyl můj. Položil jsem ruku najedno ze žlutých křesílek, abych je odsunul, když Wolfe zavrčel: "K čertu, nebuďte malicherný. Máme práci." Šel jsem, sedl si na své bývalé místo a zeptal se ho: "Mám pokračovat?" "Jistě." Podíval jsem se na ni. Při pořádném osvětlení a bez čepice vypadala velice pohledně, dokonce i když byla v pěkné kaši. "Chtěl bych," řekl jsem, "abyste mi to potvrdila. Zabila jste tu ženu?" "Ne. Ne!" "Dobře. To je vyřízeno. Tentokrát postup číslo dvě, pravdu. Je Judith Bramová vaše přítelkyně?" "Ano." "Půjčila vám svůj taxík?" "Ano." "Proč?" "Požádala jsem ji o to." "Proč jste ji o to požádala?" "Protože... to je dlouhá historie." "Zkraťte ji, jak nejvíc to půjde. Možná nebudeme mít moc času." Poposedla na okraj křesla, do kterého by se vešla dvakrát. "Znám Judy tři roky. Dělala taky modelku, ale nebavilo ji to. Je velice nekonvenční. Zdědila nějaké peníze a asi před rokem si koupila taxík a licenci. Jezdí, když na to má náladu, a má nějaké pravidelné zákazníky, kteří si myslí, že je to móda jezdit v taxíku, který řídí žena. Můj manžel patří mezi ně. Často -" "Váš manžel?" zeptal se Wolfe. "Slečno Holtová?" "Nežijí spolu," řekl jsem mu. "Nejsou rozvedeni, ale užívá své dívčí jméno. Pracuje jako manekýnka. Pokračujte, ale stručně." Poslechla. "Můj manžel se jmenuje Waldo Kearns. Maluje obrazy, ale neprodává je. Má své peníze. Často volá Judy, aby ho někam odvezla, a včera večer, když jsem byla u ní, zavolal a řekl jí, aby pro něj přijela dneska večer v osm, a já požádala Judy, aby mě nechala jet místo sebe. Už několik měsíců jsem se snažila se s ním sejít, abych si s ním promluvila, ale on se se mnou odmítá vidět. Na dopisy neodpovídá. Chci se rozvést, a on ne. Myslím, že důvod, proč nechce, je -" "To vynechte. Pokračujte." "No... Judy řekla, že si to auto můžu vzít. Dneska večer v sedm jsem k ní přišla a ona ho přivezla z garáže a dala mi své sako a čepici a já s ním jela do -" "Kde Judith bydlí?" "Bowdoinova ulice. Číslo sedmnáct. Ve Village." "Znám to tam. Tam jste nasedla do taxíku?" "Ano. Jela jsem s ním do Ferellovy ulice. Je to na západ od Varicku, pod -" "Já vím, kde to je." "Pak víte, že to je slepá ulice. Skoro na konci je alej, která vede mezi zdmi k malému domku. Ten patří mému manželovi. Bydlela jsem tam s ním skoro rok. Dostala jsem se tam něco před osmou, otočila auto a zaparkovala před alejí. Judy říkala, že tam na něj vždycky čeká. Nepřišel. Nechtěla jsem jít do domu, protože jakmile by mě uviděl, zavřel by přede mnou dveře, ale když nepřišel ani v půl deváté, vystoupila jsem a šla -" "Jste si jista tím, kolik bylo hodin?" "Ano. Podívala jsem se na hodinky. Jistě." "Kolik na nich máte teď?" Pozvedla zápěstí. "Jedenáct a dvě minuty." "Správně. Prošla jste alejí?" "Ano. K domu. Na dveřích je mosazné klepátko, žádný zvonek. Zaklepala jsem s ním, ale nikdo nepřišel. Zaklepala jsem několikrát. Slyšela jsem, jak uvnitř běží rádio nebo televize, tak tak jsem to rozeznala, takže jsem klepala hlasitě. Přes okno mě nemohl poznat, protože byla dost tma a já měla čepici naraženou do čela. Jistěže si to rádio mohl pouštět Morton, jeho komorník, jak ho nazývá, ale myslím, že ne, protože by byl uslyšel to klepání a přišel ke dveřím. Nakonec jsem to vzdala a vrátila se k autu, a jak jsem nastupovala, spatřila jsem ji. Nejdřív jsem si myslela, že je to nějaký trik, který na mě nahrál, ale když jsem se podívala zblízka, uviděla jsem ten nůž a pak jsem ji poznala - a byla mrtvá. Kdybych se byla neotočila a nechytila se co nejpevněji volantu, myslím, že bych omdlela. Nikdy v životě jsem ještě neomdlela.

Seděla jsem tam-" "Kdo to byl?" "Byla to Phoebe Ardenová. To kvůli ní se můj manžel nechtěl rozvést. Jsem si tím jistá, nebo alespoň představovala jeden z důvodů. Myslím, že si říkal, že dokud je ženatý se mnou, nemůže od něj čekat, že si ji vezme, a zrovna tak to od něj nemohla čekat ani žádná jiná. Ale o tom jsem nepřemýšlela, když jsem tam seděla, myslela jsem na to, co mám dělat. Vím, že správné bylo zavolat policii, ale řídila jsem Judyin taxík a, což bylo horší, musela bych přiznat, že ji znám, a oni by to zjistili o ní a o mém manželovi. Nevím, jak dlouho jsem tam seděla." "Musela to být pěkná chvíle. Vystoupila jste z taxíku a šla do domu v půl deváté. Jak dlouho jste byla pryč?" "Nevím. Několikrát jsem zaklepala a dívala se do oken a pak ještě zaklepala." Uvažovala. "Nejmíň deset minut." "Pak jste se vrátila do auta v půl a deset a odtamtud sem to netrvá víc než deset minut. Sem jste dorazila v devět dvacet. Seděla jste tam půl hodiny?" "Ne. Rozhodla jsem se, že ji - že to tělo musím dostat z auta. Našla jsem v přihrádce tu látku. Myslela jsem, že nejlepší to bude někde na nábřeží, a jela jsem tam, ale nenašla jsem žádné příhodné místo. Dvakrát se mě snažili zastavit nějací lidé a jednou, když jsem zastavila na semaforu, otevřel nějaký muž dvířka, a když jsem mu řekla, že vezu zásilku, stejně mi málem vlezl dovnitř. Pak jsem myslela, že to auto prostě někde nechám, kdekoli, a šla jsem do budky volat Judy a chtěla jsem jí říci, aby oznámila, že ho ukradli, ale nebrala to. Pak jsem si vzpomněla na Nera Wolfa a na vás a zajela jsem sem. Neměla jsem moc času vymyslet si to s tou sázkou, akorát na cestě sem. Věděla jsem, že to za moc nestojí, když jsem vám to říkala." "To jsem si myslel také." Mračil jsem se na ni. "Chci, abyste si uvědomila jednu věc. Věřím vám, když říkáte, že jste ji nezabila, ale to neznamená, že to spolknu celé. Na příklad, ten rozvod. Jestli je to tak, že se chtěl rozvést váš muž, aby si mohl vzít Phoebe Ardenovou, a vy jste mu to nepovolila, pak by to vypadalo jinak." "Ne." Teď se mračila ona na mě. "Řekla jsem vám pravdu, každé slovo. Lhala jsem vám tam venku, ale kdybych vám lhala teď, byla bych blázen." "To byste tedy byla. Jak dobrá přítelkyně je Judith Bramová?" "Je to moje nejlepší přítelkyně. Je trochu divoká, ale mám ji ráda. Moc." "Jste si jistá, že si to zaslouží?" "Ano." "Radši si držte palce." Otočil jsem se k Wolfovi. "Jelikož mi s tím pomáháte, a já si toho vážím, měli bychom se shodnout. Přijímáte fakt, že ji nezabila?" "Jako pracovní hypotézu ano." "Není pak pravděpodobné, že ji zabil někdo, kdo věděl, že slečna Holtová bude řídit ten taxík? Jelikož se Kearns neukázal, a vylákal ji tím z auta, a v domě bylo puštěno rádio nebo televize?" "Pravděpodobné, ale zdaleka ne jisté. Mohlo k tomu dojít nezávisle na tom, bez přípravy. Nebo měly ty potíže vzniknout slečně Bramové a ne slečně Holtové." Vrátil jsem se k Miře. "Jak blízcí jsou si Judy Bramová a váš manžel?" "Blízcí?" Zamračený výraz se na její tváři usadil zřejmě natrvalo. "Nejsou si blízcí. Jestli tím myslíte důvěrní. Pochybuju o tom, že Judy někdy dovolila nějakému muži, aby se k ní choval důvěrně. Můj manžel to možná zkusil. Řekla bych, že ano." "Mohla mít Judy nějaký důvod zabít Phoebe Ardenovou?" "Dobrý bože, ne." „Nebylo možné, že Judy, takovou, jak ji neznáte, napadlo, že by ráda prolomila s vaším manželem ledy, a Phoebe Ardenová jí stála v cestě?" "Řekla bych, že ano, pokud chcete říci, že možné je všechno, ale nevěřím tomu." "Slyšela jste, na co jsem se ptal pana Wolfa a co na to odpověděl. Stále ještě se mi líbí úvaha, že ať už ji zabil kdokoli, věděl, že tam tím taxíkem pojedete. Je samozřejmě možné, že to Judy Bramová někomu řekla." "Ano, je to možné, ale já tomu nevěřím. Judy by to neudělala. Prostě by to neudělala." "Také je možné, že jste to někomu řekla vy. Řekla jste to někomu?" Cuklo jí ve rtu. Dvakrát. Dvě vteřiny. "Ne," odpověděla. "Lžete. Nemám čas být zdvořilý. Lžete. Komu jste to řekla?" "To vám nepovím. Ta osoba, které jsem to řekla, nemohla ...nemohla nic udělat. Některé věci možné nejsou." "Kdo to byl?" "Ne, pane Goodwine. Skutečně." Vytáhl jsem z kapsy dvacku a desetidolarovku a další dvacku z peněženky, vstal a došel k ní. "Tady máte těch padesát babek," řekl jsem. "Mě vynechte. Můžete odejít zadním vchodem." "Ale já vám říkám, že nemohl nic udělat." "Pak se mu nic nestane. Já ho neukousnu. Ale musím vědět všechno, co víte vy, jinak to není k ničemu." Znovu jí cuklo ve rtu. "Vy byste to opravdu udělal? Jen tak byste se na mě vykašlal?" "Jistojistě. A taky to udělám. S politováním a přáním všeho nejlepšího." Nadechla se. "Včera večer jsem zavolala svému příteli a řekla mu to. Jmenuje se Gilbert Irving." "Je to víc než přítel?" "Ne. Je ženatý a já jsem vdaná. Jsme přátelé, to je vše." "Zná vašeho manžela?" "Ano. Znají se léta, ale nikdy se nesblížili." "Znal Phoebe Ardenovou?" "Setkal se s ní. Neznal ji." "Proč jste mu řekla o svém plánu jet tam taxíkem" "Protože jsem chtěla vědět, co si o tom myslí. Je to velmi - velmi inteligentní muž." "Co si o tom myslel?" "Myslel si, že je to pošetilé. Ne doslova pošetilé, zbytečné. Myslel si, že můj manžel mě odmítne vyslechnout. Opravdu, pane Goodwine, tohle je pošetilé. Neexistuje absolutně žádný -" Ozval se domovní zvonek. Udělal jsem tři kroky, než jsem si uvědomil, že tady už nepracuju, a pak, protože jsem nechtěl být malicherný, jsem pokračoval do haly a podíval se ven. Na verandě stáli muž a žena. Jeden pohled stačil na to, abych rozeznal inspektora Cramera, ale tu ženu jsem si musel prohlédnout pozorněji. Vyrazil jsem přes halu. V tu chvíli jsem to nevěděl určitě, jelikož na fotografii majitelky taxíku dopadalo málo světla. Ale pak jsem si byl jistý - byla to Judith Bramová.

V.

Bylo to na mně, protože to byl můj případ a Wolfe mi pouze pomáhal, ale on mě také mnohokrát požádal o můj názor a nic se nestane, když mu to oplatím. Tak jsem vkročil do dveří kanceláře a řekl: "Cramer a Judy Bramová. Mám -" "Judy!" vykřikla Mira. "Ona je tady?" Vynechal jsem ji. "Mám se slečnou Holtovou odsvištět a nechat je vám?" Zavřel oči. Za tři vteřiny je opět otevřel. "Řekl bych, že ne. Rozhodnutí je na vás." "Pak zůstaneme. Stejně chci s Judy mluvit. Trvejte na svém, slečno Holtová. Nikdy se jednoduché lži nevzdávejte, dokud vás sama nezradí." Když jsem se otáčel, zvonek se ozval znovu. Došel jsem dopředu, nasadil na dveře řetízek, otevřel je na těch pět centimetrů, co mi řetízek dovoloval, a řekl do mezery: "Chcete se mnou mluvit, inspektore?" "Chci dovnitř. Otevřete." "Vám otevřu rád, ale cizím lidem ne. Kdo je ta žena?" "Jmenuje se Judith Bramová. Je majitelkou a řidičkou -" "Já chci mluvit s Mirou Holtovou!" prohlásila a myslela to vážně. "Otevřete dveře!" Vyhákl jsem řetízek, ale už jsem nemusel otevírat - ušetřila mi to. Prošla a vrhla se do haly. Všiml jsem si, že by o mě Cramer, který spěchal za ní, zavadil, a tak jsem se ani nehnul, aby do mě pořádně vrazil. Zapotácel se a ustoupil o krok a já měl čas zavřít dveře a dorazit do kanceláře jemu v patách. Když jsme vešli, seděla Judy na opěradle červené kožené klubovky, objímala Miru kolem ramen a mlela a mlela. Cramer ji popadl za ruku a vyštěkl na ni, ale ignorovala ho. "- a já řekla ano, možná, že tam ten taxík pořád ještě stál, když jsi odešla. Byla

jsem si jistá, že by sis ho nevzala a stejně -" Cramer ji popadl a trhl s ní, a jak sebou cukla, rozmáchla se volnou rukou a praštila ho do obličeje. Byl ho pořádný kus na to, aby se pod tou ranou zapotácel, ale to plesknutí znělo moc hezky. Vytrhla se mu a změřila si ho pohledem. Její velké, hnědé, dobře posazené oči byly ideální na upřené pohledy. Měl jsem pocit, že už jsem ji někdy viděl, ale neviděl. Vybavila se mi jen jedna stará vzpomínka: spolužačka ze sedmé třídy dole v Ohiu, kterou jsem pořád chtěl políbit, a ona mě majzla početnicí přes ucho. Teď je vdaná a má pět dětí. "To není rozumné, slečno Holtová," prohlásil Cramer. "Útok na veřejného činitele." Pohnul sebou, uchopil žluté křesílko a otočil jím dokola "Tady. Sedněte si." "Budu sedět, kde budu chtít." Znovu se usadila na opěradlo červené klubovky. "Je rozumné, aby veřejný činitel hrubě zacházel s občanem? Když jsem dostala licenci na taxík, informovala jsem se o zákonech. Jsem zatčená?" "Ne." "Pak se mě nedotýkejte." Otočila hlavu. "Vy jste Nero Wolfe? Jste dokonce ještě tlustší." Neřekla tlustší než co. "Já jsem Judy Bramová. Zastupujete moji přítelkyni Miru Holtovou?" Díval se na ni zpod přivřených víček. "Zastupovat není to pravé slovo, slečno Bramová. Já jsem detektiv, ne právník. Slečna Holtová najala pana Goodwina a on najal mě coby svého asistenta. Nazýváte ji svou přítelkyní. Jste její přítelkyně?" "Ano. A chci něco vědět. Odešla ode mě okolo půl osmé a já asi o hodinu později odcházela na schůzku. Nechala jsem taxík před barákem, ale nebyl tam. Předpokládám -" "Počkat," vyštěkl Cramer. Seděl ve žlutém křesílku a já za svým stolem. "Mluvit budu já -" Pouze zvedla hlas. "Předpokládám, že si pro něj přišel některý zaměstnanec garáží, mám s nimi takovou dohodu -" "Zavřete pusu!" zařval Cramer. "Nebo vám ji zavřu sám!" "A jak?" zeptala se. To byla otázka. Měl několik možností: přitisknout jí tlapu na ústa nebo ji sebrat a vyvést ven nebo zvenku přivolat párek silných chlápků nebo ji uhodit tupým nástrojem, případně ji zastřelit. Všechny měly své stinné stránky. "S dovolením," pravil Wolfe. "Domnívám se, pane Cramere, že jste to zvoral. Představa náhlé konfrontace slečny Holtové se slečnou Bramovou byla jistě lákavá, ale špatně jste odhadl temperament slečny Bramové. Teď jste se zasekl. Nebudou si protiřečit, jak jste chtěl. Slečna Holtová by byla prosťáček, kdyby vám doplnila všechny podrobnosti, aniž ví, co řekla slečna Bramová. Jak sám dobře víte, neznamená to nezbytně, že jedna z nich je vinna." Cramer zaskřípěl: "Říkáte slečně Holtové, aby neodpovídala na žádné otázky." "Skutečně? Jestli ano, pak nevědomky. Teď jste to, samozřejmě, zjednodušil. Vypadá to, že máte pouze dvě možnosti: buď nechat slečnu Bramovou dokončit její vysvětlení, nebo ji odvést." "Existuje ještě třetí, která mně vyhovuje nejlíp. Odvedu slečnu Holtovou." Cramer vstal. "Pojďte, slečno Holtová. Vezmu vás na stanici na výslech v souvislosti s vraždou Phoebe Ardenové." "Je zatčená?" ptala se Judy. "Ne. Ale jestli nebude mluvit, tak ji zatknu. Jako důležitého svědka" "Může to udělat, pane Wolfe?" "Ano." "Bez písemného příkazu?" "Za těchto okolností ano." „Jdeme, slečno Holtová," zavrčel Cramer. Seděl jsem se zaťatými zuby. Wolfe by raději přišel o jídlo, než by nechal Cramera nebo kteréhokoli jiného poldu odvést svého klienta z kanceláře do vazby, a během těch let jsem ho viděl a slyšel vytasit se s několika fantastickými manévry, jenom aby tomu zabránil. Ale tohle byla moje klientka a on ani nemrkl. Uznávám, že by to muselo být něco superfantastického a bylo to na mně a ne na něm, ale rozdělil jsem se s ním o honorář. Takže jsem seděl se zaťatými zuby, když Mira vstávala z klubovky a Judy brebentila a Cramer se dotkl Miřiny paže a zamířili ke dveřím. Pak jsem se vzpamatoval, naškrábal něco do svého bloku - do svého bývalého bloku -, odtrhl papír a vyrazil s ním do haly. Cramer měl ruku na klice. "Tady je telefonní číslo," řekl jsem jí. "Služba čtyřiadvacet hodin denně. Nezapomeňte na postup číslo tři." Vzala si útržek a řekla: "Nezapomenu," a překročila práh s Cramerem v patách. Než jsem zavřel dveře, všiml jsem si, že jsou reflektory stále ještě v plné práci a taxík tam pořád ještě stojí. V kanceláři se Wolfe se zavřenýma očima opíral o opěradlo a Judy Bramová stála a mračila se na něj. Přenesla ten zakaboněný kukuč na mě a zeptala se: "Proč ho nedáte do postele?" "Moc velká tíha. Kolika lidem jste řekla, že chce Mira řídit váš taxík do domu svého manžela?" Upřela na mě pohled, přímo, na dva nádechy, a pak došla k červené kožené klubovce a sedla si. Vzal jsem si tu žlutou, abych byl blíž. "Myslela jsem, že pro ni pracujete," řekla. "To pracuju." "Moc to tak nevypadá. Neřídila moje auto." Zavrtěl jsem hlavou. "No tak, nechte toho. Cožpak bych pro ni pracoval, kdyby mi neřekla pravdu? Včera jste jí řekla, že vám volal Kearns, abyste ho vyzvedla dneska v osm, a ona vás požádala, abyste ji nechala jet místo sebe. Chtěla s ním mluvit o rozvodu. Kolika lidem jste o tom řekla?" "Nikomu. Jestli vám řekla pravdu, jak zní její zbytek?" "Zeptejte se jí, až ji uvidíte. Zabila jste Phoebe Ardenovou?" Podle plamene, který jí vyšlehl z očí, by mě byla praštila, kdybych byl dostatečně blízko. "Ach jo, propánaboha," řekla. "Vemte si palici. Vytahejte mě za vlasy." "Možná později." Naklonil jsem se k ní. "Podívejte se, slečno Bramová. Nechte svůj temperament chvíli v klidu a použijte mozek. Pracuju pro Miru Holtovou. Vím přesně, kde byla a co dělala, každou minutu od sedmi večer dál, ale nemám v úmyslu vám to říkat. Zajisté víte, že se ve vašem taxíku našlo mrtvé tělo ženy jménem Phoebe Ardenová. Jsem si jistý, že ji Mira nezabila, ale pravděpodobně ji z toho obviní. Nejsem si jistý, že vrah usiloval o to, aby to schytala ona, ale vypadá to tak. Byl bych omezenec, kdybych vyprávěl vrahovi o jejích krocích. Nebo ne? Odpovězte hlavou." "Ano." Podívala se mi do očí. "Dobrá. Řekněte mi jeden pádný důvod, proč bych vás měl vyškrtnout. Takový, jaký byste přijala, kdybyste byla na mém místě. Mira vás, přirozeně, vyškrtla, ale proč bych to měl dělat já?" "Protože neexistuje ani ta nejmenší -" Zarazila se. "Ne. To vy nevíte. Dobrá. Ale nezkoušejte mi zkroutit ruku. Znám pár triků." "Zůstanu v bezpečné vzdálenosti, jestli chcete. Zabila jste Phoebe Ardenovou?" "Ne." "Máte na někoho podezření? Nějaké nápady?" "Ano. Měla bych, kdybych něco věděla - kde a kdy se to stalo. Šla Phoebe Ardenová do auta s Waldem Kearnsem?" "Ne. Kearns se neukázal. Mira ho vůbec neviděla." "Ale Phoebe přišla?" "Ne živá. Když ji Mira uviděla, byla mrtvá. V autě." "Pak mě napadá Waldo. Učená opice. Víte, vy také nejste nijak moc chytrý. Kdybych ji zabila ve svém vlastním taxíku, když ho řídila Mira, věděla bych už všechno, co víte vy, a mnohem víc. Proč mi to tedy neřeknete?" Podíval jsem se na Wolfa, který tu a tam otevřel oči. Zamručel. "Řekl jste jí, že má použít mozek," zamumlal. Vrátil jsem se k Judy. "Jistě budete vědět tohle: Mira se tam dostala před osmou a zaparkovala před alejí. Když Kearns do půl deváté nepřišel, šla k domu a strávila deset minut klepáním a nahlížením do oken. Když se vrátila k autu, byla v něm mrtvola. Kearnse vůbec neviděla." "Ale bože můj." Nazdvihla obočí. Obrátila ruce dlaněmi vzhůru. "Stačilo vyhodit ji z auta!" "Nemá vaši náturu. Ona -" "To s ní přijela sem! Aby se poradila s vami?" "Mohla udělat i něco horšího. Ve skutečnosti se o to pokoušela. Zavolala vám, ale nikdo to nebral. Co si

myslíte o Kearnsovi?" "Zabil Phoebe." "Pak je to vyřešeno. Proč?" "To nevím. Snažil se jí zbavit a ona se na něj pověsila. Nebo ho podváděla. Nebo byla ošklivě nastydlá a on se bál, že to chytí. Dal tělo do auta a nastražil to na Miru. Nenávidí ji, protože mu jednou o něm řekla pravdu." "Znala jste Phoebe dobře? Kdo byla?" "Dost dobře. Byla vdova, kolem třicítky, větroplaška, která se honí za zábavou. Když už jsme u toho, mohla jsem ji zabít sama. Asi před rokem o mně začala rozhlašovat nějaké poznámky a já jí zlomila vaz. Málem. Strávila týden v nemocnici." "Vyléčilo ji to? Myslím z roztrušování těch poznámek?" "Ano." "Zrovna takovým způsobem bychom mohli skoncovat my s vámi. Řekla jste panu Wolfovi, že Mira od vás odešla v půl osmé a asi o hodinu později jste odešla na schůzku. Takže jste mohla odejít ve čtvrt na devět." "To jsem mohla, ale neodešla. Šla jsem do Mitchellova sálu na Čtrnácté ulici a měla projev na schůzi taxíkářů. Dostala jsem se tam za pět minut devět. Po schůzi jsem šla pěšky domů a už tam byli dva poldové a čekali na mě. Byli tak tupí, že se mě napřed zeptali, kde je můj taxík, a já řekla, že předpokládám, že v garáži. Když řekli, že ne, že parkuje na Třicáté páté ulici, a požádali mě, abych ho šla identifikovat, přirozeně jsem šla. Také jsem identifikovala mrtvolu, o čemž se nezmínili. Je ten inspektor Cramer tupec?" "Ne." "Myslela jsem si, že ne. Když se mě zeptal, jestli znám Miru Holtovou, samozřejmě jsem řekla, že ano, a když se zeptal, kdy jsem ji viděla naposledy, řekla jsem mu to. Jelikož jsem neměla nejmenší tušení, co se stalo, myslela jsem, že to bude nejjistější, ale řekla jsem, že jsem jí taxík nepůjčila a že vím, že by si ho bez dovolení nevzala. Skoncujete tím se mnou?" "Je to dobrý začátek. Jak dobře znáte Gilberta Irvinga?" To ji ohromilo. Otevřela ústa a její velké, hnědé, dobře posazené oči se rozevřely v širokém údivu. "Slyším dobře?" zeptala se. "Řekl jste Gilbert Irving?" "Přesně tak." "Kdo o něm mluvil?" "Mira se o něm zmínila. Jak dobře ho znáte?" "Příliš dobře. Zdá se mi o lvu, který stojí na skále a chystá se na mě skočit, a mám podezření, že je to on. Jestli po něm moje podvědomí touží, mělo by se rychle zchladit, protože za prvé je ženatý a jeho žena má pořádné paráty, a za druhé, když se podívá na Miru nebo slyší její hlas, musí se o něco opřít, aby se nezačal třást. Řekla vám to?" "Ne. Kdo to je? Co dělá?" "Něco na Wall Street, ale nevypadá na to. Proč se o něm Mira zmínila?" "Protože jsem ji k tomu donutil. Včera večer mu volala a řekla mu, že chce řídit váš taxík a proč. Chtěla vědět, co si o tom myslí. Chci vědět, jaký motiv mohl mít pro vraždu Phoebe Ardenové." Otevřela ústa, aby odpověděla, ale pak se rozhodla, že se bude radši smát. Byl to hurónský smích, žádné hihňání. Nazdvihl jsem obočí. "Vaše podvědomí nad vámi zvítězilo?" zeptal jsem se. "Ne." Uklidnila se. "Nemohla jsem si pomoci. Přepadlo mě to. Samozřejmě ji zabil Gil. Nemohl snést pomyšlení na to, že je Miře její manžel nevěrný, byla to urážka jejího ženství, a tak zabil Phoebe. Zlobíte se, že mě to rozesmálo?" "Ne. Budu se smát taky, až si na to udělám čas. Napadá vás ještě něco? Nějaký motiv, který by mohl mít a kterému byste se nevysmála?" "Jistěže ne. Je to směšné. Jenom v tom plavete. Už jste se mnou skoncoval?" Podíval jsem se na Wolfa. Měl zavřené oči. "Tentokrát ano," řekl jsem jí, "pokud si pan Wolfe nemyslí, že jsem něco vynechal." "Jak by mohl? Člověk může mluvit ze spaní, ale ne myslet." Zvedla se. "Co hodláte dělat?" "Najít vraha a zapíchat do něj špendlíky. Nebo do ní." "Tím, že tady budete sedět, se vám to nepodaří. Nenamáhejte se, já ven trefím. Proč si nepromluvíte s Wallym Kearnsem? Půjdu s vámi." "Díky, to zvládnu. Kam odvedl Miru?" "Buď na manhattanské oddělení vražd, Západní dvacátá číslo 230, nebo ke státnímu zástupci, Leonardova 155. Nejdřív zkuste Dvacátou." "Dobře." Otočila se a byla pryč. Šel jsem za ní, abych ji pustil ven, ale byla rychlík a já bych se musel dát do klusu, abych ji dohonil. Když jsem dorazil ke dveřím, už je měla otevřené. Vystoupil jsem na verandu a pozoroval, jak schází na chodník a zahýbá směrem na západ. Reflektory, policejní pásky a auta zmizely a Judyin taxík jakbysmet. Když jsem vešel dovnitř a zavřel dveře, ukazovaly moje hodinky pět minut po půlnoci. Vrátil jsem se do kanceláře a našel Wolfa na nohou a s otevřenýma očima. "Předpokládám," řekl jsem, "že kdybyste od ní chtěl něco, co jsem nezachytil, že byste to řekl." "Přirozeně." "Máte nějaké poznámky?" "Ne. Je čas jít spát." "Jo. Jelikož jste v tom se mnou, čehož si vážím, možná by bylo lepší, kdybych spal tady. Jestli vám to nebude vadit." "Samozřejmě. Postel je vaše. Mám návrh. Předpokládám, že máte v úmyslu jít se ráno podívat na to místo a navštívit pana Kearnse. Možná by bylo dobré, kdybych se s ním také sešel." "Souhlasím. Díky, že jste to navrhl. Jestli ho nepředvolají do města, přivedu ho sem v jedenáct." Stanovil jsem jedenáctou, protože je to nejčasnější hodina, na kterou si smlouvá schůzky. Tou dobou schází dolů ze svého dvouhodinového sezení s orchidejemi nahoře ve skleníku. "Přiveďte ho ve čtvrt na dvanáct," pravil. "Do té doby se budu věnovat panu Andersenovi." Otevřel jsem pusu a zase ji zavřel. "Vy jste mu nevolal, aby nechodil?" "Naopak, zavolal jsem mu, aby přišel. Po zralé úvaze jsem si uvědomil, že jsem se ukvapil. Jako můj zaměstnanec jste učinil závazek a já jím byl vázán. Neměl jsem ho odmítnout. Měl jsem ho dodržet a pak vás propustit, pokud bych vaše zanedbání pravidel považoval za nesnesitelné." "Aha. Rozumím. Raději byste mě vyrazil, než mě nechal odejít." "Řekl jsem,pokud'." Pokrčil jsem rameny a zaseje svěsil. "Je to trochu komplikované. Když jsem odešel, nemůžete mě vyrazit. Kdybych neodešel, byl bych pořád na vaší výplatní listině a bylo by nemorální, abych přijal slečnu Holtovou jako svou klientku. Také by nebylo správné, abyste ode mne přijal plat za to, že mi pomáháte s prací, za kterou mě normálně platíte. Když mi vrátíte těch dvacet pět babek a já vrátím padesát slečně Holtové, nechám na holičkách nevinného člověka, který se ocitl v bryndě a kterého jsem přijal jako klienta, a to by bylo neomluvitelné. Připadá mi, že jsme se dostali do pěkné kaše, která je naprosto beznadějná a nevidím -" "K čertu," zařval, "jděte spát!" A vypochodoval ven.

VI.

V úterý ráno v 8:15 jsem byl docela pevně přesvědčen, že Miru Holtovou zabásli, jelikož jsem to měl ze tří různých zdrojů. V 7:20 volala Judy Bramová, že je Mira zatčená a co hodlám dělat. Řekl jsem, že by nebylo taktické líčit podezřelé své plány, a ona mi praštila s telefonem. V 7:40 volal Lon Cohen z Gazette a ptal se, jestli je pravda, že jsem odešel od Nera Wolfa, a jestli ano, co tam dělám, a jestli je Mira Holtová mojí klientkou, a jestli ano, co dělá v base, a jestli zabila Phoebe Ardenovou, nebo ne. Jelikož se nám Lon už mnohokrát hodil a ještě by mohl, obšírně jsem mu v důvěrném rozhovoru vysvětlil, proč mu to nemůžu vysvětlit. A v osm hodin oznámil rozhlas, že Mira Holtová byla zadržena jako důležitý svědek v souvislosti s vraždou Phoebe Ardenové. Ani Lon, ani rozhlas nedodali žádné zprávy, které by nám

pomohly, a zrovna tak ranní noviny. Star přinesl fotografii taxíku zaparkovaného před Wolfovým domem, ale to jsem viděl na vlastní oči. Také otiskli popis šatů, v kterých Phoebe Ardenová zemřela, ale co jsem potřeboval, byl popis šatů, v kterých vraždil vrah. Upřesnili také, jaký byl použit nůž - obyčejný kuchyňský nůž s dvanácticentimetrovou střenkou a rukojetí z umělé hmoty, ale kdyby našli odpověď pomocí běžných rutinních prací, jako je vystopování nože nebo odebrání otisků z rukojeti, dostala by ji Cramerova armáda, a ne já. Vyřídil jsem jeden telefonát, volal jsem Andersenovi a požádal ho, aby odložil schůzku, protože Wolfe je zaneprázdněný a dělá na případu, a on řekl, samozřejmě, to nepospíchá. Jelikož Fritz nosí Wolfovi snídani do jeho pokoje a já ho zřídkakdy vídám před jedenáctou, kdy sejde dolů do kanceláře, dal jsem mu na stůl vzkaz. Dál jsem chtěl zavolat Nathanielovi Parkerovi, právníkovi, ale zavrhl jsem to. Za to, že by dostal Miru ven na kauci, by si účtoval přibližně desetkrát tolik, než mi zaplatila, a my jsme nikam nepospíchali. Alespoň se naučí neřídit taxík bez licence. Ve čtvrt na devět jsem vyšel z domu a zamířil na Devátou avenue pro taxík a něco po půl jsem ho propustil na rohu Karmínové a Ferrellovy a došel Ferrellovou až k jejímu slepému konci. Existovaly pouze dvě možnosti, co se během té doby - řekněme deseti minut - co Mira nebyla v autě, stalo: buď vrah, který už Phoebe Ardenovou zabil předtím, donesl nebo dotáhl tělo do auta, anebo s ní do auta nasedl a zabil ji tam. Dával jsem přednost druhé možnosti, protože dojít s živou ženou k autu vyžaduje mnohem méně času než ji tam donést mrtvou, a protože dokonce i na tak odlehlém místě a po setmění je tak mnohem menší riziko, že si vás někdo všimne. Ale v obou případech museli přijít z nějakého nedalekého úkrytu. První připadal v úvahu Kearnsův domek, ale trvalo jen pět minut, než jsem ho vyloučil. Alej, která k němu vedla, byla z obou stran obehnaná zdí, Mira parkovala na jejím začátku a od domu na ulici nevedla žádná jiná cesta. Nalevo od aleje se nacházelo obezděné skladiště dříví a napravo stál starý omšelý sklad. Prohlédl jsem je a ani jeden z nich nevypadal jako ideální místo pro úkryt, ale přes ulici jsem našel tu pravou nádheru. Byl to otevřený pozemek, na němž se povalovaly hromady kamenů, některé hrubé a jiné otesané a obroušené. Mohla se tam schovat celá parta, natož jeden vrah a jedna oběť. Jak víte, už jsem říkal, že ji Mira nezabila, ale měl jsem radost, když jsem to kameniště viděl. Kdyby tam v blízkosti žádné místo, kde se dalo schovat, nebylo... Stáli tam tři muži, dva diskutovali o nějakém kameni a jeden brousil, ale v osm večer tam nebudou. Znovu jsem přešel ulici a pustil se alejí k domku. Hergot, ten Kearns měl ale zahradu, pěkný kousek, řekněme dvanáct krát osmnáct metrů. Kvetly tam kytky, byl tam bazének s fontánou a ke dveřím dvoupodlažního cihlového domu natřeného na bílo vedla cestička z plochých kamenů. Nevěděl jsem, že na Manhattanu něco takového existuje, a to jsem si myslel, že Manhattan znám. Mezi kytkami klečel muž v šedé košili a džínsech. Na půl cesty k domu jsem se zastavil a zeptal se ho: "Jste Waldo Kearns?" "Vypadám na to?" opáčil. "Jo a ne. Jste Morton?" "Tak se jmenuju. Jak se jmenujete vy?" "Goodwin." Zamířil jsem k domu, ale on zavolal: "Nikdo tam není," a otočil se. "Kde je pan Kearns?" "To nevím. Před chvílí odešel." "Kdy se vrátí?" "To nemohu říci." Vypadal jsem zklamaně. "Měl jsem zavolat. Chci koupit obraz. Přišel jsem včera večer okolo půl deváté a klepal, ale nic se nedělo. Klepal jsem hlasitě, protože jsem slyšel, že je puštěné rádio nebo televize." "To byla televize. Díval jsem se. Slyšel jsem vás klepat. Večer, když tady pan Kearns není, neotvírám. Potlouká se tady v okolí pár chuligánů." "To se vám nedivím. Řekl bych, že jsem ho akorát propásl. Kdy včera odešel?" "Co na tom záleží, kdy odešel, když tady nebyl?" Dokonale logické. Jestli tady Kearns nebyl ve chvíli, kdy Mira přijela s taxíkem, nezáleží na tom, kdy odešel. Byl bych se rád Mortona zeptal ještě na jednu věc -jestli někdo odešel s ním, ale podle jeho pohledu jsem usoudil, že by na mě znovu uplatnil svou logiku, a tak jsem to vynechal, řekl, že to ještě zkusím, a šel. Nemělo cenu tu okounět, protože jestli Kearnse zavolal státní zástupce a on odešel do jeho kanceláře, což bylo vysoce pravděpodobné, nedalo se říci, kdy se vrátí. Měl jsem z telefonního seznamu adresu Gilberta Irvinga do jeho kanceláře na Wall Street, ale nemělo smysl chodit tam tak brzy. Měl jsem i jeho adresu domů, na Východní sedmdesátou osmou ulici, a možná bych ho mohl chytit tam, než odejde, a tak jsem to vzal pěšourem po Ferrellově ulici zpátky do civilizace a mávl si na taxíka. Bylo 9:15, když jsem vystoupil na Sedmdesáté osmé před luxusním činžákem s markýzou a vrátným. V hale se ke mně vrhl další uniformovaný strážce a já mu řekl: "Pan Gilbert Irving. Řekněte mu, že je tu přítel slečny Holtové." Šel zavolat, vrátil se a pronesl: "Čtrnáct B," a pozoroval mě jako ostříž, jak jdu k výtahu a nastupuj u dovnitř. Když jsem na čtrnáctém poschodí vystoupil, liftboy ve výtahu stál a sledoval mě, dokud jsem nezmáčkl tlačítko, dveře se neotevřely a nebyl jsem pozván dál. Ten, kdo mi otevřel, nebyla služebná ani komorník. Možná, že by se mohla za služebnou vydávat, kdyby měla na sobě příslušnou uniformu, ale ne dlouhý, vlající hedvábný oděv se vzorem, který pravděpodobně nazývala ranním župánkem. Aniž učinila jakýkoli návrh, týkající se mého klobouku, řekla: "Tudy, prosím," a vedla mě halou a klenutou chodbou do místnosti asi poloviční, než byla Kearnsova zahrada, a přes ni ke křesílkům poblíž rohu. Na jedno z nich se posadila a pokynula mi, abych si sedl na další. Zůstal jsem stát. "Možná mi ten člověk dole nerozuměl," podotkl jsem. "Chtěl jsem mluvit s panem Irvingem." "Já vím," řekla. "Není tady. Já jsem jeho manželka. Jsme přátelé slečny Holtové a jsme znepokojeni tou strašnou -její obtížnou situací. Vy jste její přítel?" Její hlas mě překvapil, protože k ní nepasoval. Byla štíhlá, nepříliš vysoká a měla kulatý obličejík a malá vykrojená ústa. Ale ten hluboký, silný hlas byste čekali spíš u rotmistryně. Zrovna tak to nevypadalo, že by měla ty pařáty, o kterých se zmínila Judy Bramová, ale mohla je mít zatažené. "Nový přítel," odpověděl jsem. "Znám ji dvanáct hodin. Jestli jste četla ranní noviny, možná jste si všimla, že když jeden z policajtů našel to tělo v autě, seděla na verandě domu Nera Wolfa s mužem jménem Archie Goodwin. Já jsem Goodwin a ona mě najala, abych zjistil některé věci." Upravila si župan, aby lépe zakrýval nohu. "Podle rádia najala Nera Wolfa. Zatkli ji v jeho domě." "To je formální detail. Pracujeme na tom oba. Navštěvuju lidi, kteří by pro nás mohli mít nějaké informace, a pana Irvinga mám na seznamu. Je ve své kanceláři?" "Řekla bych, že ano. Odešel dříve než obvykle." Od kotníku nahoru nehrozilo noze žádné nebezpečí odhalení, ale znovu si upravila župan. "Jaký druh informací? Možná bych vám mohla pomoci?" Nemohl jsem se dost dobře zeptat, jestli jí manžel řekl, že se mu Mira svěřila, že chce řídit Judyin taxík. Ale chtěla nám pomoci. Posadil jsem se. "Téměř cokoli by mohlo být užitečné, paní Irvingová. Byli jste vy a váš manžel také přáteli Phoebe Ardenové?" "Já ano. Můj muž ji znal, samozřejmě, ale nedá se říci, že byli přátelé." "Byli nepřátelé?" "Ach ne. Jenom si nerozuměli." "Kdy jste ji viděla naposledy?" "Před čtyřmi dny, minulý pátek, na

koktejlovém večírku v domě Walda Kearnse. Právě jsem na to myslela, když jste přišel. Byla tak veselá. Byla to veselá žena." "Od té doby jste ji neviděla?" „Ne." Chtěla něco dodat, ale zarazila se. Bylo to tak zjevné, že jsem se zeptal. "Ale měla jste od ní zprávy? Dostala jste dopis nebo vám volala?" "Jak jste to věděl?" zeptala se. "Nevěděl. Většina detektivní práce spočívá v hádání. Byl to dopis?" "Ne." Zaváhala. "Ráda bych vám pomohla, pane Goodwine, ale pochybuji o tom, že je to důležité, a samozřejmě nechci, aby to vešlo ve známost." "Jistěže ne, paní Irvingová." Měl jsem pochopení. "Jestli si myslíte, že když mi to řeknete, řeknu to policii, to v žádném případě ne. Zatkli mou klientku." "Dobře." Přehodila si nohu přes nohu a pohlédla dolů, aby se přesvědčila, že nebyl odhalen ani kousíček. "Volala jsem Phoebe včera odpoledne. Měli jsme s manželem na včerejší večer lístky do divadla, ale asi ve tři hodiny mi zavolal, že nečekaně přijel jeho obchodní partner ze Západního pobřeží a že s ním musí jít na večeři. Tak jsem zavolala Phoebe a domluvily jsme se, že se sejdeme ve tři čtvrtě na sedm u Morsiniho na večeři a pak půjdeme do divadla. Byla jsem tam včas, ale ona nepřišla. Ve čtvrt na osm jsem jí volala, ale nebrala to. Nerada jím sama v restauraci, jako je Morsini, takže jsem ještě chvíli počkala a pak jí tam nechala vzkaz a šla k Schrafftovi. Nepřišla. Myslela jsem si, že by mohla dorazit do divadla, Majesticu, a čekala jsem v hale do devíti a něco a pak jsem jí nechala lístek v pokladně a šla dovnitř. Řekla bych to policii, kdybych si myslela, že je to důležité, ale ve skutečnosti to nevypovídá o ničem, kromě toho, že byla doma, když jsem kolem třetí zavolala. Nebo ano?" "Jistěže ano. Souhlasila napevno, že se s vámi sejde u Morsiniho, nebo jen předběžně?" "Napevno. Určitě." "Pak jí zcela určitě zabránilo sejít se s vámi něco, co se stalo po třetí hodině. Pravděpodobně k tomu došlo až po půl sedmé, jinak by vám zavolala, jestli byla ještě naživu. Máte vůbec nějakou představu, co to mohlo být?" "Vůbec žádnou. Nedovedu si to představit." "Máte nějakou představu, kdo ji mohl zabít?" "Ne. To si také nedovedu představit." "Myslíte si, že ji zabila Mira Holtová?" "Dobrá nebesa, ne. Mira ne. Dokonce i kdyby -" "Dokonce i kdyby co?" "Nic. Mira by nikoho nezabila. Přece si to nemyslí, že ne?" Za ta léta se mě nejméně tisíc lidí zeptalo, co si policie myslí, a já si té pocty vážím, i když si ji zasloužím jen zřídkakdy. Život by byl mnohem jednodušší, kdybych vždycky věděl, co si policie v kterémkoli okamžiku myslí. Je dost těžké vědět, co si myslím já sám. Po dalších deseti minutách, které jsem s ní strávil, jsem se rozhodl, že si myslím, že už nám paní Irvingová nemá co nci, takže jsem jí poděkoval a vzdálil se. Šla se mnou do haly, a dokonce zvedla můj klobouk ze židle, kam jsem ho odhodil. Musel jsem přece jenom zahlédnout ty její nohy. Za deset minut deset jsem se vynořil na chodníku a zahnul doleva na Lexingtonskcu avenue, svezl se metrem a ve čtvrt na jedenáct jsem vstoupil do mramorové haly strmícího se úlu na Wall Street a zorientoval se podle informační tabule. Firma Gilberta Irvinga zabírala celé třinácté patro. Našel jsem správnou řadu výtahů, do jednoho vstoupil a zbytečně se nechal vyvést rovnou do výšky devadesáti metrů. V obloženém sále s hustým tradičním kobercem mi hezké tradiční stvoření za stolem, větším než má Wolfe, sametovým hlasem řeklo, že tu pan Irving není a že neví, kdy přijde ani kde je. Přeji si počkat? Nepřál jsem si. Vyšel jsem, nechal se svézt zpátky těch devadesát metrů dolů a šel na další stanici metra, tentokrát na západní stranu. Vystoupil jsem na stanici Christopher, došel pěšky na Ferrellovu ulici a dál až k jejímu slepému konci a pak alejí. Morton, stále ještě v plné práci na zahradě, mě pozdravil rezervovaně, nikoli však chladně a řekl, že se Kearns ještě nevrátil a ani o sobě nedal vědět. Když jsem se chystal k odchodu, najednou se zvedl a zeptal se: "Říkal jste, že chcete koupit nějaký obraz?" Řekl jsem, že jsem to měl v úmyslu, ale přirozeně ho chci nejprve vidět, a šel jsem a nechal ho tam kroutit hlavou. Přešel jsem pěšky celou Ferrellovu ulici, toho dne už počtvrté, našel taxíka a udal řidiči adresu, která ještě mohla nebo už nemusela být moje. Když jsme v jedenáct pět zahýbali z Osmé avenue do Třicáté páté ulice, těsně před námi jel další taxík a zastavil před domem z hnědého pískovce. Podal jsem řidiči bankovku, vyskočil z auta a vystoupal na verandu dřív, než ten člověk z druhého taxíku přešel chodník. Nikdy předtím jsem ho neviděl, ani jeho fotografii, ani jsem nevy-slechl jeho popis, ale přesto jsem ho znal. Nevím, jestli to dělal ten černý klobouk s širokým zvlněným okrajem nebo ta úzká vázanka nebo úhledná malá ouška nebo obličej jako veverka, ale znal jsem ho. Když došel na verandu, už jsem měl otevřené dveře. "Rád bych mluvil s panem Nerem Wolfem," řekl. "Jsem Waldo Kearns."

VII.

Jelikož Wolfe navrhl, abych přivedl Kearnse, abychom se na něj mohli podívat společně, raději bych ho nechal, aby si myslel, že jsem ten příkaz splnil, ale s tím bych samozřejmě dlouho nevystačil. Takže, když jsem mu vzal ten černý kloubouk s širokým zvlněným okrajem a položil ho na polici v hale, odvedl ho do kanceláře a pronesl jeho jméno, dodal jsem: "Potkal jsem pana Kearnse před domem. Přijel zrovna ve chvíli co já." Když jsme vešli, Wolfe si za svým stolem zrovna naléval pivo. Postavil láhev. "Pak jste s ním nemluvil?" "Ne, pane." Obrátil se ke Kearnsovi v červené kožené klubovce. "Dáte si pivo, pane?" "Panebože, ne." Řekl to důrazně. "Nepřišel jsem na společenský dýchánek. Jsem tu v naléhavé záležitosti. Jsem nanejvýš nespokojen s radou, kterou jste dal mé manželce. Musel jste ji zhypnotizovat. Odmítá se mnou mluvit. Odmítá přijmout služby mého právníka, dokonce i to, aby pro ni vyjednal kauci. Žádám vysvětlení. Mám v úmyslu volat vás k odpovědnosti za ochladnutí citu mé manželky." "Citů," pravil Wolfe. Co?" "Citů. V této souvislosti se používá množné číslo." Pozvedl sklenici, napil se a olízl si rty. Kearns na něho zůstal zírat. "Nepřišel jsem si sem dát opravovat gramatiku," odvětil. "Gramatiku ne. Styl." Kearns udeřil do opěradla křesílka. "Co k tomu řeknete?" "Bylo by zbytečné, abych cokoli říkal, dokud znovu nebudete při smyslech, jestli vůbec nějaké máte. Pokud si myslíte, že k vám vaše manželka chovala nějaký cit předtím, než se se mnou před dvanácti hodinami sešla, jste hlupák. Pokud víte, že ne, vaše hrozba je nesmyslná. V obou případech, co čekáte jiného než opovržení?" "Očekávám vysvětlení! Očekávám pravdu! Očekávám, že mi řeknete, proč se mnou nechce moje žena mluvit!" "Nemohu vám říci to, co sám nevím. Nevím dokonce ani, že to odmítla, jelikož vzhledem k vašemu současnému stavu mám o správnosti vaší výpovědi pochybnosti. Kdy a kde to odmítla?" "Dnes ráno. Právě teď, v kanceláři státního zástupce. Nechtěla dokonce ani mluvit s mým právníkem. Řekla mu, že čeká, až se ozvete vy a Goodwin." Kývl na mě. "Vy jste Goodwin?" Připustil jsem to. Kývl hlavou zpátky. "To je ponižující! Degradující! Má žena zatčena! Paní Kearnsová ve vězení! Zneuctění mého jména a mé osoby! A můžete za to vy." Wolfe se nadechl. "Pochybuji, že to stojí za tu námahu,"

pravil, "ale jsem ochoten se o to pokusit. Předpokládám, že vám jde o záznam našeho rozhovoru s vaší paní z včerejšího večera. Možná bych mohl uvažovat o tom, že vám ho poskytnu, ale nejprve bych musel být přesvědčen, že jednáte bonafide. Zodpovíte pár otázek?" "To záleží na tom, jaké budou." "Pravděpodobně jste je již zodpověděl policii. Požadovala vaše žena rozvod a vy jste k němu odmítl dát svůj souhlas?" "Ano. Považuji manželskou smlouvu za posvátný závazek." "Odmítl jste s ní o tom během několika posledních měsíců mluvit?" "Na to se mě policie neptala." "Ptám se na to já. Nepotřebuji si ověřit pouze vaši bonafide, pane Kearnsi, ale také vaší manželky. Nemělo by vás uvádět do rozpaků na to odpovědět." "Neuvádí mě to do rozpaků. Vy mě nemůžete uvést do rozpaků. Bylo by zbytečné s ní o tom mluvit, jelikož bych o tom vůbec nezačal uvažovat." "Takže byste se s ní nesešel." "Přirozeně. Nemluvila by o ničem jiném." "Přispíval jste na její výživu od té doby, co od vás odešla?" "Nenechala mě. Domluvili jsme se, že zkusíme žít odděleně. Nedovolila mi, abych jí přispíval. Nabídl jsem to. Chtěl jsem." "Policie se vás jistě ptala, jestli jste zabil Phoebe Ardenovou. Zabil jste ji?" "Ne. Proč bych ji, přisámbůh, zabíjel?" "Nevím. Slečna Judith Bramová navrhla, že mohla být ošklivě nachlazená a vy jste se bál, že to chytíte, ale to se zdá být přitažené za vlasy. Mimochodem -" "Judy? Tohle řekla Judy Bramová? Tomu nevěřím!" "A řekla to. Včera večer v této místnosti v křesle, kde právě teď sedíte vy. Také vás nazvala učenou opicí." "Lžete!" "Ne. Nejsem nad lhaní ani povznesen, ani není pod moji důstojnost, ale teď nám úplně postačí pravda. Také -" "Lžete. Nikdy jste Judy Bramovou neviděl. Jenom opakujete něco, co řekla moje žena." "To je zajímavé, pane Kearnsi, a o ledačem to svědčí. Jste ochoten věřit, že vás učenou opicí nazvala vaše paní, ale ne slečna Bramová. Když lžu, snažím se nebýt netaktní. Slečna Bramová tu včera večer strávila s panem Goodwinem a se mnou asi půl hodiny nebo déle, a to mě přivádí k jednomu choulostivému bodu. Musím se vás zeptat na jednu maličkost, o které policie neví. Jistě se vás ptali, co jste dělal včera večer, ale nevěděli, že jste se s Judy Bramovou domluvil, aby se pro vás v osm hodin zastavila s taxíkem. Nebo jste jim to řekl?" Kearns se nehýbal a to bylo na něj co říci. U mnoha lidí na tom není nic pozoruhodného, ale u něho ano. Způsob, jakým seděl, zrovna tak jako jeho obličej, mi připomínal veverku; pořád něčím pohyboval nebo kroutil - rukou, ramenem, nohou, dokonce i hlavou. Ale teď seděl úplně bez hnutí. "Zopakujte to," zavelel. Wolfe uposlechl. "Řekl jste policii, že jste se se slečnou Bramovou domluvil, aby pro vás včera večer přijela v osm hodin svým taxíkem?" "Ne. Proč bych jim měl říkat něco, co není pravda?" "To byste v ideálním případě neměl, ale lidé to často dělají. Já to dělám příležitostně. To však není podstatné, protože by to pravda byla. Slečna Bramová to očividně policii neřekla, ale řekla to mně. Zmínil jsem se o tom, abych se ujistil, že až budete popisovat, co jste dělal včera večer, mně řeknete pravdu." "Jestli vám to řekla, lhala." "Ale jděte, pane Kearnsi." Wolfe byl znechucen. "Je dokázáno, že její taxík stál na začátku aleje vedoucí k vašemu domu déle než půl hodiny a přijel na vaši objednávku. Jestli jste ten detail ve svém prohlášení policii vynechal, možná ho budu muset doplnit. Vy jste od té doby se slečnou Bramovou nemluvil?" "Ne." Stále ještě se nehýbal. "Nebere telefon. Není doma. Byl jsem tam." Vysunul jazyk přes spodní ret. Přiznávám, že jsem to nikdy žádnou veverku dělat neviděl. "Nemohl jsem policii říci, že tam včera večer byl její taxík, protože jsem to nevěděl. Nebyl jsem tam." "Kde jste byl? Uvažte, že vím, že jste si na osmou hodinu ten taxík objednal a objednávku jste nezrušil." "Řekl jsem to policii." "Pak se vám osvěžila paměť." "Nepotřeboval jsem osvěžit paměť. Byl jsem v ateliéru muže jménem Prosch, Caři Prosch. Měl jsem se tam sejít se slečnou Ardenovou a podívat se na obraz, který chtěla koupit. Dorazil jsem tam ve tři čtvrtě na osm a odešel v devět hodin. Nepřišla a -" "Když dovolíte. Slečna Phoebe Ardenová?" "Ano. Zavolala mi v půl osmé a řekla, že se tak nějak rozhodla koupit obraz, zátiší, od Prosche, a jde se na něj do jeho ateliéru znovu podívat, a požádala mě, abychom se tam sešli, abych jí pomohl se rozhodnout. Trochu mě to překvapilo, protože ví, co si myslím o mazalech, jako je Prosch, ale řekl jsem, že přijdu. Má ateliér na Karmínové ulici, dá se tam ode mě dojít pěšky, tak jsem šel po svých. Nepřišla. Byl jsem tam teprve dvě nebo tři minuty, když volala a chtěla se mnou mluvit. Řekla, že se zdržela a že tam dorazí, co nejdřív to půjde, a požádala mě, abych tam na ni počkal. Pomyslel jsem si, že bych raději čekal do půlnoci, než ji nechal koupit zátiší od Prosche, ale neřekl jsem to nahlas. Nečekal jsem do půlnoci, ale čekal jsem do devíti. Chvíli jsem se bavil s Proschem o malování, dokud nezačal být nesnesitelný, a pak jsem sešel dolů na ulici a čekal tam. Vůbec nepřišla. Šel jsem pěšky domů." Wolfe zamručel. "Bylo by možné pochybovat o tom, že to v telefonu byla slečna Ardenová? V obou případech?" "Ani v nejmenším. V žádném případě bych si nemohl splést její hlas." "Kolik bylo hodin, když jste odešel od pana Prosche a sešel dolů na ulici?" "Okolo půl deváté. Řekl jsem policii, že to nemohu udat přesně, ale mohu přesně říci, kolik bylo, když jsem vyrazil domů. To bylo přesně devět." Kearns začal hýbat rukama. Vzpamatoval se. "A teď si poslechnu, co máte vy pro mě." "Za okamžik. Slečna Bramová měla přijet v osm hodin. Proč jste jí nezavolal?" "Protože jsem si myslel, že budu zpátky. Asi o trochu později, ale ona by počkala. Když slečna Ardenová zavolala, že se zpozdí, už jsem jí nevolal, protože by byla pryč." "Kam vás měla odvézt?" "Na Long Island. Na večírek. Co to s tím má společného?" Už byl zase sám sebou. "Teď mluvte vy, a chci slyšet pravdu!" Wolfe vzal sklenici, vyprázdnil ji a postavil na stůl. "Snad na to máte právo, pane Kearnsi. Muže vašeho postavení se nepochybně taková potupa, že je jeho žena ve vězení, silně dotýká - žena, které jste dal své jméno, i když ho neužívá. Možná víte, že do tohoto domu přišla včera večer v devět hodin dvacet minut." "Nevím nic. Řekl jsem vám, že se mnou nehodlá mluvit." "Ano, to jste řekl. Přišla zrovna, když pan Goodwin odcházel na pochůzku, a setkali se na verandě. Nepochybně víte, že pan Goodwin je mým stálým zaměstnancem, pracuje jako můj spolehlivý asistent - nastálo, to znamená, že ani jeden z nás nemá v současnosti v úmyslu tento pracovní poměr ukončit ani změnit jeho povahu." Kearns sebou zase začal šít. Já ne. Promluvil on. "V novinách bylo, že od vás odešel. Nepsalo se tam, že kvůli mé manželce, ale jistě to tak bylo." "Nesmysl," otočil se Wolfe. "Archie?" "Nesmysl," souhlasil jsem. "Myšlenka na to, že bych kvůli slečně Holtové odešel, mi nikdy nepřišla na mysl." Kearns udeřil do opěradla křesla. "Paní Kearnsové." "Dobrá," ustoupil jsem. "Manželce pana Walda Kearnse." "Takže," řekl Wolfe, "první kontakt vaší paní byl s panem Goodwinem. Posadili se na verandu a promluvili si. Jistě víte, že taxík slečny Bramové stál u chodníku s tělem slečny Ardenové uvnitř." "Ano. Co moje žena říkala?" "Dostanu se k tomu. Přijela policie, objevila tělo a ohlásila to. Brzy tu byla celá armáda. Policista jménem Cramer mluvil s panem Goodwinem a vaší paní, já přišel ke

dveřím a pozval je dál - pana Cramera ne - a oni vešli. Mluvili jsme asi půl hodiny, když pan Cramer přišel se slečnou Bramovou, a byli vpuštěni dále. Pan Cramer byl znechucen upovídaností slečny Bramové, chtěl si s vaší paní promluvit o samotě a odvedl ji pryč. Požadoval jste pravdu, pane, a máte ji. Dodám ještě jednu věc, také pravdivou: jelikož vaše paní najala služby pana Goodwina a skrze něho i moje, to, co nám řekla, je důvěrné a nemůže být prozrazeno. Teď -" Kearns vyletěl z křesla a v tom okamžiku zazněl domovní zvonek. Jelikož muž, který možná vrazil nůž mezi žebra ženě, by mohl být schopen i jiného druhu násilností, chtěl jsem to nechat na Fritzovi, ale Wolfe na mě vrhl pohled a já se šel do haly podívat. Na verandě stál vysoký chlapík s kostnatým obličejem a silnými čelistmi. Vzadu za mnou Keams pouštěl hrůzu, ale nevytáhl žádnou zbraň. Šel jsem dopředu a otevřel dveře. "Chtěl bych mluvit s panem Wolfem," pravil. "Jmenuji se Gilbert Irving." Pokušení bylo příliš silné. Jen před dvanácti hodinami jsem viděl, jak se taková konfrontace obrátila proti Cramerovi, když přivedl Judy Bramovou tváří v tvář Miře, ale tentokrát byl pruďas už v kanceláři a měl zrovna záchvat a bylo by zajímavé vidět tu reakci a možná by nám to i pomohlo. Takže jsem mu řekl, aby šel dovnitř, vzal mu jeho klobouk diplomat a položil ho na polici vedle toho černého klóbrcu se zvlněným okrajem a nasměroval ho do kanceláře. Kearns byl stále ještě na nohou a štěkal kolem sebe, ale když se od něj Wolfe odvrátil, aby mě zpražil pohledem, otočil hlavu. Wolfův zamračený výraz jsem ignoroval. Tím, že jsem přivedl návštěvu, aniž jsem to s ním konzultoval, jsem porušil další pravidlo, ale co se mě týkalo, Mira byla stále ještě moje klientka a tohle byl můj případ. Pronesl jsem pouze jména. "Pan Gilbert Irving. Pan Wolfe." Reakce byla dostatečně zajímavá, i když nám nepomohla, protože to, že se Kearns a Irving nemají v lásce, nebyla žádná novinka. Možná, že Kearns na něho ve skutečnosti neplivl, protože se mohlo stát, že ten chrchel z něj vyletěl, jak začal supět. Okamžitě se ozvala dvě slova. "Ty hajzle!" Irving musel dělat box nebo s tím mít zkušenosti nebo obojí. Jeho pravý zvedák byl rychlý a jistý a měl v sobě pořádnou sílu. Zachytil Kearnse přesně za špičku brady a vynesl ho patnáct centimetrů přímo nahoru, než se zarazil o roh Wolfova stolu.

VIII.

Abychom mu nekřivdili, Kearns to zvládl tak dobře, jak by člověk čekal - dokonce ještě o něco líp. Překvapil mě. Ani nepípl. Stůl ho zachránil před pádem. Zůstal o něj tři vteřiny opřený, pak se podepřel rukou a s její pomocí se narovnal, zahýbal hlavou dvakrát dozadu a dopředu, řekl si, že má krk stále ještě na svém místě, a vykročil. První kroky byly nejisté, ale ve chvíli, kdy došel ke dveřím do haly, nabyl jistoty a zatáčku zvládl dobře. Šel jsem do haly a počkal, než si vzal z police klobouk a otevřel si dveře. Zavřel je za sebou, aniž by jimi práskl. Když jsem se vrátil do kanceláře, Irving zrovna říkal: "Měl bych se vám omluvit. Je mi to líto." "Byl jste vyprovokován," řekl mu Wolfe. Pokynul na červenou klubovku. "Posaďte se." "Moment." Už jsem tam byl. "Myslím, že bych se vám měl také omluvit, pane Irvingu, že jsem vám neřekl, že je tady, a teď se vám omlouvám ještě jednou. Musím panu Wolfovi sdělit něco, co nepočká. Nebude to dlouho trvat." Šel jsem a otevřel dveře do předního pokoje. "Kdybyste mohl jít sem." Moc se mu to nezamlouvalo. "Mám naléhavé záležitosti," řekl. "Já také. Prosím vás." "Vy se jmenujete Archie Goodwin?" "Ano." Na vteřinu zaváhal a pak šel a překročil práh a já za ním zavřel dveře. Jelikož jsou dveře i stěny zvukotěsné, nemusel jsem šeptat: "Chci vám podat hlášení. Mluvil jsem s jeho ženou." "Jistě. Postačí nám Shrnutí?" "Ne." Pravil jsem. "Ale pro jednu záležitost ano. Asi dvacet metrů od místa, kde parkoval taxík, je kamenictví, které by mohlo sloužit jako dokonalý úkryt, lepší byste si nemohl přát. Můj rozhovor s paní Irvingovou musíte mít doslova." "Spusťte." Začal jsem jejím popisem. Už před lety mi řekl, že když popisuju nějakého člověka, musí ho vidět a slyšet, a já se to tehdy naučil. Také umím předvádět rozhovory slovo od slova - a mnohem delší než to krátké švitoření s paní Irvingovou. Když jsem skončil, zeptal se mě na jednu věc. "Lhala?" "Nemám ponětí - ani tak, ani tak. Jestli ano, je dobrá. Jestli to byla směsice, nechtěl bych to třídit." "Velmi dobře." Zavřel oči. Ve vteřině se opět otevřely. "Přiveďte ho." Otevřel jsem dveře do předního pokoje a řekl mu, aby šel dovnitř. Vešel, zamířil k červené kožené klubovce, posadil se a zadíval se na Wolfa. "Měl bych vám vysvětlit," řekl, "že jsem tady jako přítel slečny Miry Holtové, ale ona mě sem neposlala." Wolfe přikývl. "Včera večer se o vás zmínila. Řekla, že jste inteligentní muž." "Obávám se, že mi lichotí." Očividně pro něj bylo normální sedět v klidu. "Přišel jsem k vám pro informace, ale nemohu předstírat, že na to mám nějaké zvláštní právo. Mohu vám jenom říci, proč je chci. Když jsem se dnes ráno dozvěděl z rozhlasu, že je slečna Holtová ve vazbě, vyrazil jsem do města promluvit si s ní a nabídnout jí svoji pomoc, ale po cestě jsem si řekl, že by to nebylo moudré, protože by se to mohlo mylně vykládat, jelikož jsem pouze její přítel. Tak jsem místo toho zavolal svého právníka. Jmenuje se John H. Darby. Vyložil jsem mu situaci a požádal ho, aby navštívil slečnu Holtovou. Zařídil si to a mluvil s ní, ale nic mu neřekla. Odmítla ho dokonce pověřit, aby pro ni vyjednal kauci. Říká, že ji zastupují Archie Goodwin a Nero Wolfe a že nic neřekne ani neudělá bez porady s nimi." Dotkl jsem se konečkem prstu svých rtů, rtů, na něž Mira vtiskla svůj polibek. Poslal jsem jí ho zpátky. Nejenže uvedla mé jméno na prvním místě, ale také zdokonalila můj návrh tím, že spojila postup číslo tři s postupem číslo jedna. Byla to milionová klientka. Odmítla dokonce dvě nabídky na to, že ji dostanou z basy. "Já nejsem právník," pravil Wolfe, "a pan Goodwin také ne." "Jsem si toho vědom. Ale zdá se, že jste slečnu Holtovou zhypnotizovali. Nemyslím to zle, ale musím se vás zeptat, jednáte v jejím zájmu, nebo v zájmu Walda Kearnse?" Wolfe zavrčel. "V jejím. Ona nás najala." Vložil jsem se do toho: "Vy a Kearns se shodnete. On si také myslí, že jsme ji zhypnotizovali. Kravina." Upřeně se na mě zahleděl. "Raději bych jednal s panem Wolfem. Je to jeho kancelář." "Jednáte s námi oběma," řekl mu Wolfe. "Po profesionální stránce tvoříme jeden celek. Jaký druh informací chcete?""Chci vědět, proč neděláte žádné kroky, abyste ji osvobodili, a co hodláte v jejím zájmu učinit? Také chci, abyste jí doporučili, aby přijala služby mého právníka. Je velice zdatný." Wolfovy ruce odpočívaly na opěradlech křesla. "Měl byste být chytřejší, pane Irvingu, jste muž obchodu. Než vám podám prst, natož celou ruku, o kterou žádáte, musím se přesvědčit, že se vaše zájmy kryjí s jejími." "Zatraceně, jsem její přítel! Cožpak vám to neřekla? Řekl jste, že se o mně zmínila." "Mohla se zmýlit." Wolfe zavrtěl hlavou. "Ne. Nevím na příklad ani, co jste řekl policii." "Nic. Na nic se mě neptali. Proč by měli?" "Pak jste jim neřekl, že vám slečna Holtová v neděli večer v telefonu řekla, že chce

řídit taxík Judith Bramové?" To ho dostalo. Zůstal zírat. Podíval se na mě a zpátky na Wolfa. "Ne," odpověděl. "Dokonce, i kdyby mi to řekla, cožpak bych to mohl říci policii?" "Popíráte, že vám to řekla?""Nepopírám to ani nepotvrzuji." Wolfe obrátil ruku dlaní vzhůru. "Jak, u čerta, můžete ode mne čekat upřímnost? Chcete, abych podezříval slečnu Holtovou, že nám lhala, když nám o tom telefonátu řekla?" "Kdy vám to řekla?" "Včera večer. Tady. Ne pod hypnózou." Uvažoval. "Dobrá. Řekla mi to." "A komu jste to řekl vy?" "Nikomu." "Jste si tím jist?" "Samozřejmě. Jsem si jist." "Pak nebude snadné mě přesvědčit. Když vezmu v úvahu, že slečna Holtová svůj záměr vyplnila, vzala si taxík a v osm hodin s ním přijela na adresu pana Kearnse, a když tento předpoklad spojím se skutečností, že v devět hodin dvacet minut stál taxík před mým domem s mrtvolou uvnitř, kde pak jste? Slečna Bramová tvrdí, že o té dohodě nikomu neřekla. Slečna Holtová tvrdí, že to neřekla nikomu kromě vás. Divíte se, že se ptám, kde jste vy? A zvláště, kde jste byl včera večer od osmi dále?" "Chápu." Irving se nadechl poprvé, pak podruhé. "To je doslova absurdní. Vy mě vlastně podezíráte, že jsem zapleten do vraždy Phoebe Ardenové." "Ovšem, že ano." "Ale to je absurdní! Já jsem neměl se slečnou Ardenovou vůbec nic společného. Vůbec nic pro mě neznamenala. A nejen to - komukoli, kdo ji zabil, se zjevně podařilo zatáhnout do toho slečnu Holtovou - buď se mu to podařilo, nebo to připustil. Cožpak bych něco takového udělal?" Sevřel ruce v pěst, zvedl je a zatřásl jimi. "Zatraceně, musím vědět, co se stalo! Vy to víte. Slečna Holtová vám to řekla. Musím to vědět!" "Jsou určité věci, které musím vědět já," podotkl Wolfe suše. "Zmínil jsem jednu: co jste dělal včera večer. Víme to od vaší ženy, ale raději bych se to dozvěděl od vás. To je základní pravidlo, a dobré pravidlo: získat co nejlepší možné informace." Irving zase zůstal zírat. "Od mojí ženy? Vy jste mluvili s mojí ženou?" ,,Pan Goodwin s ní mluvil. Dnes ráno se zastavil u vás doma, aby si s vámi promluvil, ale byl jste pryč. Vaše žena nám chtěla pomoci. Jistě víte, co mu řekla." "Řekla mu -" Zarazil se a začal znovu. "Řekla mu o tom, že včera odpoledne telefonovala?" Wolfe přikývl. "A o tom, kdo telefonoval jí. Volal jste jí vy a ona volala slečně Ardenové." Irving se naklonil kupředu, aby se podíval na svoji pravou ruku. Pomalu sevřel prsty v pěst. Něco na tom úkonu jej očividně neuspokojilo, neboť jej několikrát opakoval a upřeně jej pozoroval. Konečně zvedl hlavu. "Mému právníkovi by se to nelíbilo," řekl, "ale něco vám povím. Musím, když čekám, že mi něco řeknete vy. Kdybych vám řekl to, co jsem řekl své ženě, ověřili byste si to, a nesouhlasilo by to. Vím, že tam slečna Holtová včera večer řídila taxík Judy Bramové. Vím, že tam přijela pět minut před osmou a odjela za deset minut devět. Viděl jsem ji." "Ovšem. Kde jste byl?" "Byl jsem v taxíku zaparkovaném na Karmínové ulici, u rohu z Ferrellovy ulice. Předpokládám, že víte, proč tam jela Judyiným taxíkem?" "Ano. Aby si promluvila se svým manželem." "Snažil jsem se ji přesvědčit, aby to nedělala. Řekla vám to?" ,Ano." "Nelíbilo se mi to. Kearns je schopen skoro všeho. Nemyslím tím násilí, jenom nějaký trik, jako že by se ji pokusil dostat ven z auta a ujel s ním. Rozhodl jsem se, že tam budu, a zavolal jsem ženě, že budu muset strávit večer se svým obchodním kolegou. Měl jsem strach, že kdybych si vzal svoje auto, slečna Holtová by ho mohla poznat, takže jsem si vzal taxík s řidičem, kterého znám. Karmínová ulice je jednosměrka a my zaparkovali na místě, odkud bychom ji mohli pohotově sledovat, až vyjede z Ferrellovy. Byli jsme na místě, když přijela - za pět minut osm. Když se vracela, téměř hodinu poté, jela sama. V taxíku nikdo jiný nebyl. Myslel jsem si, že Kearns odmítl, aby ho vezla, a byl jsem proto rád." "Co potom?" "Šel jsem do klubu. Jestli si to chcete ověřit, dám vám jméno a adresu toho řidiče. Vytočil jsem číslo Judy Bramové a třikrát nebo čtyřikrát jsem volal slečně Holtové, ale nikdo to nebral. Myslel jsem si, že jsou někde spolu. A dneska ráno jsem poslouchal rádio a četl noviny." Nadechl se. "Doufám, panebože, že nebudu muset litovat, že jsem vám to řekl. Jestli to protiřečí něčemu, co vám řekla ona, ona má pravdu a já se mýlím. Mohu lhát, víte, abych chránil sám sebe." Jestli ano, pak jsi na to expert, říkal jsem si. Wolfe na něj upíral zrak, oči zpola zavřené. "Byla tma. Jak jste mohl vědět, že v tom taxíku nikdo jiný nebyl?" "Na tom rohu stojí světlo. Mám dobré oči a ten řidič také. Jela pomalu kvůli té zatáčce." "Vy jste ji nesledoval?" "Ne. Nemělo smysl ji sledovat, když s ní nebyl Kearns." "Co byste řekl tomu, kdybych vám řekl, že vás slečna Holtová viděla, když vás míjela?" "Nevěřil bych tomu. Když jela k domu, skrčil jsem se na sedadle. Byla tma, ale nechtěl jsem riskovat, že mě uvidí. Když jela zpátky, nejela kolem nás. Karmínová ulice je jednosměrka." Wolfe se opřel dozadu, zavřel oči a jeho rty začaly pracovat. Irving chtěl něco říci a já na něho vyštěkl: "Mlčte." Wolfe vyšpulil ústa ven a opět je zatáhl dovnitř, dovnitř a ven, dovnitř a ven... Právě si vydělával těch pětadvacet babek, které jsem mu zaplatil. Nemám ponětí jak, ale když začne tu operaci se rty, uvnitř jeho lebky létají jiskry. Irving to zkusil znovu.

"Ale já chci -"

"Mlčte."

"Ale já ne-"

"Zmlkněte!"

Seděl a upřeně mě pozoroval, ne příliš vřele. Wolfe otevřel oči a narovnal se. "Pane Irvingu," pravil úsečně. "Dostanete to, pro co jste sem přišel, ale ne ihned. Možná za hodinu, pravděpodobně však o něco později. Řekněte mi, kde vás mohu zastihnout nebo můžete -" "Zatraceně, ne! Chci -" "Kdybyste byl tak laskav. K čertu, dneska už na mě všichni křičeli až dost. Nebo můžete počkat zde. Tamhle v tom pokoji jsou pohodlná křesla - nebo jedno alespoň ano. Pan Goodwin a já máme práci." "Nemám v úmyslu-" "Vaše úmysly nemají pro nás žádný význam. Kde vás můžeme zastihnout?" Irving se podíval na mě a nespatřil nic nadějného. Vstal. "Počkám tady," pronesl a zamířil do předního pokoje.

IX.

Otočil jsem hlavu a podíval se, jestli za sebou Irving zavřel dveře. "Fajn," řekl jsem. "Dáme se do práce." "Jsem hlupák," prohlásil. "A vy taky." "To je možné," připustil jsem. "Můžete to dokázat?" "Je to naprosto evidentní. Proč ten policista zastavil, aby se podíval do toho taxíku?" "Poldové to dělají. Proto jezdí v hlídkových vozech. Viděli, že je tam to auto zaparkované a řidič je pryč, a i když na tom není nic divného, řekli si, že to stojí za mrknutí. Také ten taxík stál před vaším domem. Řekl to přece." "Stejně jsme hlupáci, že jsme se na to nezeptali. Chci vědět, jestli ten policista

dostal hlášku. Okamžitě." "Něco na tom je," uznal jsem. "V novinách o tom nic nepsali. Pochybuju, že by Cramer -" "Ne." "Mohl bych zkusit Lona Cohena." "Zkuste ho." Otočil jsem se, vytočil číslo do Gazette a dostal na drát Lona. Wolfe zvedl své sluchátko, aby mohl poslouchat. Řekl jsem Lonovi, že chci něco za nic. On na to, že to jsem chtěl vždycky a obvykle to dostal, ale jestli si chci dát tentokrát inzerát do rubriky "Volná místa", budu za něj muset zaplatit. "To byl jen takový špinavý klep," řekl jsem mu. "Jsem stálým zaměstnancem pana Wolfa - stálým, to znamená, že tady ještě zítra mohu být. S tím, na čem teď děláme, jsme děsně opatrní, hlavně co se týče podrobností. Jestli nám jednu doplníš, dám ti něco na titulní stranu, jestli a až. Nevíme jestli ten polda, co našel tělo Phoebe Ardenové v tom taxíku, jednal podle instrukcí nebo byl jenom zvědavý. Ty to víš?" "Jo, ale neměl bych. Státní zástupce si to nechává pro sebe. Možná to uvolní dneska odpoledne. Jestli jo, zavolám ti." "Potřebujeme to hned. Nebudeme to zveřejňovat a ani by nás nenapadlo se zmiňovat, že to máme od tebe. Jsme jenom zvědaví." "Vsadím se, že jo. Kéž by mě také tak platili za to, že jsem zvědavý, jako Wolfa. Tak jo. Byl to telefonní hovor. Asi muž, ale mohla to být žena, která se snažila znít jako muž, a naopak. Řekl, že před domem na Západní třicáté páté ulici číslo 918 stojí taxík a uvnitř je mrtvola ženy. Jak víš, už o té adrese slyšeli předtím. Seržant zavolal vysílačkou hlídkový vůz." "Vystopovali ten hovor?" "Jak? To jsou ty moderní zlepšováky. Ale radši se zeptej státního zástupce." "Díky za radu. Určitě to udělám. Tak díky moc a nezapomenu na tu titulní stranu." Zavěsil jsem a otočil se. "Ať se propadnu. Kde prodávají čepičky pro tupce? Aby to viděl nějaký kolemjdoucí, musel by otevřít dveře a nadzdvihnout tu látku." Wolfe měl pevně sevřené rty. "Měli jsme to udělat už mnohem dřív." "Lon to možná mnohem dřív nevěděl." "To je pravda. Ale i tak. Zavolejte pana Cramera." Otočil jsem se a vytočil číslo. Nebylo to tak jednoduché jako chytit Lona Cohena. Cramer měl poradu a neměl být nikým rušen. Mořil jsem se s nimi a nakonec vzal Wolfe sluchátko a pravil: "Tady je Nero Wolfe. Mám něco, co nepočká. Zeptejte se pana Cramera, jestli by byl raději, abych to vyřídil se státním zástupcem." Za dvě minuty se ozvalo štěknutí. "Co chcete?" „Pan Cramer?" Zatraceně dobře věděl, že je to on. "Ano. Nemám čas." "Já také ne. Je pravda, že slečna Holtová odmítá vypovídat bez porady s Goodwinem nebo se mnou?" "Ano a právě jsem říkal Stebbinsovi, aby sem přivedl Goodwina. A pak hodlám -" "S vaším dovolením. Pan Goodwin a já jsme se rozhodli, že by nyní bylo žádoucí, aby slečna Holtová zodpověděla jakékoli otázky, které jí budete chtít položit - anebo to bude žádoucí, až si s ní krátce promluvíme. Jelikož tomu musím být přítomen a jelikož vyřizuji pracovní záležitosti pouze ve své kanceláři, bylo by zbytečné, abyste pro něj posílal. Jestli chcete, aby mluvila, přiveďte ji sem." "Tentokrát jste se příliš opozdil, Wolfe. Nepotřebuji, aby mi řekla, že řídila ten taxík a dojela s ním na vaši adresu. Už to vím. Její otisky jsou na volantu, na dveřích a na dalších místech. Už je příliš pozdě." "Přiznala to?" "Ne, ale přizná." "O tom pochybuji. Je poněkud nepřizpůsobivá. Lituji, že jsem vás volal k telefonu pro nic za nic. Mohu vás o něco požádat? Nezdržujte pana Goodwina déle, než to bude nutné. Hodlám uzavřít případ - má na něm zájem - a byl bych rád, kdyby byl přítomen. Chtěl jsem, aby tady byla i slečna Holtová, ale jelikož jsem se příliš opozdil, budu se bez ní muset obejít." Ticho. Dlouhé ticho. "Jste tam, pane Cramere?" "Ano. Takže vy hodláte uzavřít případ." "Ano. Hned nato, až si slečna Holtová, pan Goodwin a já promluvíme, ne kvůli vašemu nařízení, ale podle vlastního přání." "Chcete mi říci, že víte, kdo zabil Phoebe Ardenovou?" ,"Vědět znamená jistotu. Došel jsem k závěru a chci si jej ověřit. Nemělo by to trvat dlouho. Ale ať vás nezdržuji. Mohl byste se obejít bez pana Goodwina, řekněme, do čtyř hodin? Teď je půl jedné. Do té doby bychom měli být hotovi." Další ticho, ale ne tak dlouhé. "Budu u vás za patnáct minut," řekl Cramer. "Se slečnou Holtovou?" "Ano." "Uspokojivé. Ale ne za patnáct minut. Musím sehnat Judith Bramovou a Walda Kearnse. Víte, kde jsou?" "Kearns je doma. Řekl, že tam bude, kdybychom od něho něco potřebovali. Judith Bramová je tady. Vezmu ji s sebou a pošlu pro Kearnse. Teď hned." "Ne, lidé se také potřebují najíst. Poobědváte s námi? A slečna Holtová?" "Ne. Už jste někdy v životě vynechal nějaké jídlo?" "Mnohokrát, když jsem byl mladší, když to bylo nutné. Pak navrhuji, abyste se slečnou Holtovou přijel ve dvě hodiny, a zařiďte, aby slečna Bramová a pan Kearns přišli v půl třetí. Bude vám to vyhovovat?" "Panebože. Vyhovovat!" Cvak. Položil to. Zavěsili jsme. Řekl jsem: "Irving jí asi taky." "Ano. Přiveďte ho." Šel jsem pro něj. Napochodoval k Wolfovu stolu a zeptal se: "Nu?" Wolfe zaklonil hlavu. "Když jsem řekl možná za hodinu, zapomněl jsem, pane, že nám to bude kolidovat s obědem. Bude to o něco později. Mluvil jsem s panem Cramerem a přijede se slečnou Holtovou ve dvě hodiny. Očekáváme, že se k nám se svou paní připojíte v půl třetí." Zapracovala mu čelist. "Slečna Holtová tu bude?" "Ano." "Proč moje žena?" "Protože má něco, čím může přispět. Jak víte, měla schůzku se slečnou Ardenovou, na kterou slečna Ardenová nepřišla. To bude podstatné." "Podstatné pro co?" "Pro naši diskusi." "Já nechci diskutovat. Rozhodně ne s policejním inspektorem. Řekl jsem vám, co chci." "A také to dostanete, pane, ale o způsobu a prostředcích rozhodnu sám. Ujišťuji vás bez jakýchkoli výhrad, že jednám pouze v zájmu slečny Holtové a očekávám, že ji osvobodím od podezření ze spolu viny na vraždě Phoebe Ardenové, a že neprozradím, co jste mi řekl o tom, co jste dělal včera večer, aniž byste mi k tomu dal předem svůj souhlas. K čertu, dlužím vám něco?" "Ne." Stále ještě hýbal čelistí. "Raději bych nevodil svou ženu." "Budeme ji potřebovat. Jestli chcete, zařídím, aby pro ni poslal inspektor Cramer." "Ne." Nadechl se. Pohlédl na mě a zpátky na Wolfa. "Dobrá. Přijdeme." Otočil se na podpatku a vyšel ven.

X.

Před Wolfovým stolem stálo pět žlutých křesílek, tři v první řadě a dvě za nimi. Mira seděla v tom nejblíže Cramerovi. Rezervoval jsem pro ni to na své straně, ale Cramer to zavrhl. Jelikož byla jeho zajatcem, netrval jsem na tom. On samozřejmě trůnil v červené kožené klubovce a nezvaný host, kterého si přivedl s sebou, seržant Purley Stebbins, seděl po jeho pravici a svými širokými, rozložitými rameny se dotýkal zdi. Mira vypadala vzhledem k okolnostem dobře. Měla trochu ustaraný pohled a nateklá víčka a sako by potřebovalo vyprat a vyžehlit. Koutky úst jí směřovaly dolů, ale přesto jsem si říkal, že vypadá dobře. Wolfe, usazený za svým stolem, se na ni mračil, ale ten výraz nepatřil jí. Tvářil se zachmuřeně pouze proto, že musel říci Fritzovi, aby připravil oběd o patnáct minut dříve, a pak si nemohl dát s kukuřičnými lívanečky, uzeninovými koláčky, řeckým medem z divokých tymiánových luk a borůvkovým koláčem

pořádně načas, aby je patřičně vychutnal. "Bylo to zlé?" zeptal se jí. "Tak strašné to zase nebylo," odpověděla. "Moc jsem se nevyspala. Nejhorší bylo, když minulo ráno a vy jste se mi ještě neozval." Otočila hlavu. "Nebo vy, pane Goodwine." Přikývl jsem. "Měl jsem plné ruce práce, abych si zasloužil svůj honorář. Nebál jsem se o vás, protože jste slíbila, že nezapomenete na postup číslo tři." "Já svůj slib dodržela." "Já vím, že ano. Pozvu vás na skleničku, kdykoli budete mít žízeň." "K věci," zavrčel Cramer. "Řekli vám, že se k nám za chvíli připojí ostatní?" zeptal se jí Wolfe. "Ne," odpověděla. "Tady? Kdo?" "Slečna Bramová, pan Kearns a paní a pan Irvingovi." Rozšířily se jí zorničky. "Proč paní a pan Irvingovi?" "To se vyjasní, až dorazí. Myslel jsem si, že byste měla vědět, že přijdou. Budou tady co nevidět a my si musíme vyjasnit dva body. Nejprve potřebuji znát odpověď na jednu otázku. Když jste se včera večer vracela z Ferrellovy ulice a při hledání místa, kde byste se zbavila mrtvoly, jste zatáčela - nepřerušujte mě - a nakonec jste přijela sem - měla jste v nějakou chvíli pocit, že vás sleduje další auto?" Ústa se jí otevřela a spodní ret visel užasle dolů. "Ale vy -" zakoktala. Kývla na mě. "Věděl jste, že - proč jsem tedy měla dodržet ten slib?" "Hodně jste nám tím pomohla," odpověděl jsem jí. "Ano, věděl. Všechno je pod kontrolou. Věřte mi. Raději bych přišel o vlastní ruku než o právo požádat vás, abyste mi něco slíbila. Víme, co děláme. Mám zopakovat otázku?" "Ale-" "Žádná ale. Nechte to na nás. Mám zopakovat otázku?" ‚Ano." Zopakoval jsem ji a vynechal "nepřerušujte mě". „Ne," zněla odpověď. "Pokračujte," řekl mi Wolfe. Věděl jsem, že by bylo lepší, aby byla blíž. Seděla šest metrů ode mě. "Tahle je složitější a důležitější. Během té jízdy z Ferrellovy ulice sem, jste si jista, že vás žádné další auto nesledovalo! Existují různé způsoby, jak se o tom přesvědčit. Použila jste některý z nich?" "Ne. Vůbec mě to nenapadlo. Hledala jsem nějaké místo -" "Já vím. Chceme jenom toto: když vám řeknu, že vás celou cestu sledovalo jiné auto, co na to řeknete?" "Chtěla bych vědět, kdo to byl." Chtěl jsem se zvednout a pohladit ji po hlavě, ale mohlo by se to mylně vykládat. "Dobře," pravil jsem. "To je jedna věc. Ta druhá je jednoduchá. Řekněte panu inspektoru Cramerovi, co jste nám včera večer řekla, a to včetně telefonního hovoru s panem Gilbertem Irvingem, kterému jste svěřila, že chcete řídit taxík Judy Bramové." Podíval jsem se na hodinky. "Máte na to jen patnáct minut, tak spusťte." "Ne," řekla. "Dokud mi neřeknete, proč to děláte." "Pak mu to řeknu sám. Dozvíte se to, až dorazí ostatní. Něco vám povím, někdo vám zkoušel hodit na krk vraždu a dneska se skládají účty. Stejně toho už moc nezbývá, když teď inspektor ví, že jste sem tím taxíkem přijela a mrtvola byla uvnitř. Cožpak bychom mu to vyklopili, kdybychom to neměli pevně v rukou? Dejte se do toho." Wolfe se do toho vložil: "Nepřerušujte otázkami, pane Cramere. Ty mohou počkat. Ano, slečno Holtová?" Ještě pořád se jí to ani za mák nelíbilo, ale vysypala to. Začala nedělí večer. Měla tam určité trhliny. Neřekla, že jí Judy dovolila, aby si půjčila taxík, ale jen, že si ho vzala, a zamlčela svůj hovor s Irvingem. Ale to nevadilo, jelikož jsem se o něm už zmínil. Hlavní bylo, co se dělo poté, co dorazila s taxíkem do Ferrellovy ulice, a to popsala do detailu. Když se dostala k tomu, jak jsme si spolu sedli na verandu a promluvili si, začal jí Cramer skákat do řeči se svými otázkami. Neříkám, že ho víc zajímalo, jak mě obvinit z bránění průchodu spravedlnosti než vyřešit vraždu, jelikož se nerad chlubím, ale skoro to tak vypadalo. Pálil to na ni ze všech stran a seržant Stebbins čmáral do svého poznámkového bloku, když zazněl zvonek a já šel otevřít. Byl to Waldo Keams. Když jsem jej zavedl do kanceláře, zamířil k Miře, třem přítomným mužům věnoval jen letmý pohled, a napřáhl ruku. "Má drahá manželko," pravil. "Nebuď směšný," řekla Mira. Nemohu říci, jestli to zvládl také tak dobře jako ten Irvingův zvedák, protože opět zazvonil zvonek a já je tam musel zanechat, abych vpustil Judy Bramovou. Měla doprovod, poldu z oddělení vražd, kterého jsem znal jen od pohledu, a ten si myslel, že půjde dovnitř s ní, a já byl jiného názoru, a zatímco jsme to řešili, proklouzla dovnitř a nechala to na nás. Stále ještě jsme diskutovali, když před domem zastavilo taxi a vystoupili z něho pán a paní Irvingovi a zamířili ke schodům. Polda musel ustoupit, aby mohli projít, a já mu zavřel dveře před nosem, aniž jsem mu jej musel přerazit. Jelikož bylo docela dobře možné, že by Irvingův příchod mohl něco spustit, vešel jsem do kanceláře těsně za nimi. Nestalo se nic. Mira na něj jen rychle pohlédla a on ten pohled opětoval. Kearns si ho ani nevšiml. Nově příchozí stáli, zatímco je Wolfe představoval Cramerovi a Stebbinsovi a naopak. Pak zamířili ke dvěma neobsazeným křesílkům, byla to ta dvě na mé straně. Paní Irvingová si vybrala to vpředu, mezi sebou a Mirou měla Judy. Její manžel se posadil za ni, což jej dělilo jen na délku jedné dlouhé paže od Walda Kearnse. Jak Wolfe jezdil očima zprava doleva, zastavil se pohledem na Miře a pak pokračoval, Cramer promluvil. "Abyste rozuměli, tohle není úřední výslech. Seržant Stebbins a já pouze přihlížíme. Také vemte na vědomí, že Mira Holtová je zadržena jako důležitý svědek. Kdyby byla z vraždy obviněna, neseděla by tady." „Proč není venku na kauci?" dožadovala se Judy Bramová. "Chci vědět, proč -" "To by stačilo," vyštěkl Wolfe. "Jste tady proto, abyste poslouchala, slečno Bramová, a jestli nebudete držet jazyk za zuby, pan Goodwin vás vyvede. Pokud to bude nezbytné, pan Stebbins mu pomůže." "Ale proč -" "Ne! Ještě jedno slovo a jste venku." Zavřela ústa a nasupeně se na něho dívala. Zamračil se na ni, došel k závěru, že ji umlčel, a nechal ji být. "Jednám spolu s panem Goodwinem," pronesl, "jménem slečny Holtové. Na náš nátlak právě vypověděla panu Cramerovi, co dělala včera večer. Stručně to nastíním. Krátce po půl osmé si vzala taxík slečny Bramové a dojela s ním do Ferrellovy ulice a zaparkovala na začátku aleje vedoucí k domu pana Kearnse. Čekala, že se objeví, ale nepřišel. V půl deváté vystoupila z taxíku, prošla alejí k domu, několikrát zaklepala a nahlížela do oken. Když se nikdo neozýval, vrátila se k vozu. Byla pryč asi deset minut. Ve voze ležela mrtvola ženy, kterou poznala. Byla to Phoebe Ardenová. Nebudu -" "Vy praštěný tlusťochu!" vyhrkla Judy. "Jste dobrý -" "Archie!" zavelel. Zvedl jsem se. Zakousla se zuby do rtů. Sedl jsem si. "Nebudu," pokračoval Wolfe, "se pouštět do interpretace jejích myšlenkových pochodů, ale omezím se na její činy. Přikryla tělo kusem látky a odjela. Měla v úmyslu se svého nákladu na nějakém příhodném místě zbavit. Jezdila okolo, hledala nějaké, ale žádné nenašla. Podrobnosti vynechám - například, že z budky vytočila číslo slečny Bramové, ale nikdo to nebral. Došla k závěru, že se musí s někým poradit, dojela k mému domu, srazila se na verandě s panem Goodwinem a řekla mu nesmyslnou povídačku o jakési sázce, kterou uzavřela. Jelikož pan Goodwin nedokáže odolat půvabu pohledných mladých žen, spolkl to i s navijákem." Tohle jsem spolkl. Nic jiného mi nezbývalo, když tu seděl Cramer. "A nyní," pravil Wolfe, "klíčová skutečnost. Sám jsem se ji dozvěděl teprve před třemi hodinami. Jen několik minut poté, co se slečna Holtová a pan Goodwin sešli na verandě, volal někdo na policejní stanici a oznámil, že v

taxíku, který stojí na této adrese, je mrtvá žena. To je -" "Kde jste to sebral?" zeptal se Cramer. Wolfe zafuněl. "Fuj. Od vás ani pana Stebbinse ne. To je důkaz, pro mě nezvratný, že si vrah Phoebe Ardenové nepřál, aby zemřela. Phoebe Ardenová byla zavražděna jen proto, že její tělo potřeboval jako nástroj ke zničení další osoby - plán tak chladnokrevný a zákeřný, že to otřáslo dokonce i mnou. Zda byla zavražděna v autě, nebo na blízkém místě a tělo bylo do auta odneseno, není podstatné. První možnost je pravděpodobnější a předpokládám, že se to stalo tak. Co vrah udělal? On nebo ona - postrádáme neutrální zájmeno - ve chvíli, kdy slečna Holtová zmizela v aleji, vyšel s Phoebe Ardenovou z úkrytu - skrývali se v kamenictví přes ulici - a nastoupili spolu do taxíku. Vrazil do své oběti - nebo raději do svého nástroje - nůž a odešel pěšky Ferrellovou ulicí nahoru a zahnul za roh do Karmínové ulice, kde měl zaparkované auto. Než k němu došel, zastavil se poblíž rohu, aby sledoval, zda slečna Holtová, když se do taxíku vrátila, tělo rovnou neodstranila předtím, než odjela. V tom případě by našel telefonní budku a zavolal by na policii okamžitě." Cramer zavrčel. "Co kdyby Kearns vyšel se slečnou Holtovou?" "Vrah věděl, že k tomu nedojde. K tomu se dostanu. Předpokládáte, že Kearns nevraždil." "Nepředpokládám nic." "To je prozíravé. Když slečna Holtová zahnula do Karmínové ulice a pokračovala v jízdě, sledoval ji. Sledoval ji celou cestu během jejího hledání nějakého příhodného místa, kde by se mohla zbavit mrtvoly, a dál až k jejímu cíli, k tomuto domu. Některé podrobnosti pouze předpokládám nebo se domnívám, že k nim došlo, ale tuto ne. Muselo to tak být, protože když tady zastavila, jel dál, našel telefonní budku a zavolal na policii. Jediný další možný volající mohl být kolemjdoucí, který uviděl mrtvolu v autě, když stálo zaparkované před domem, ale kolemjdoucí ji nemohl spatřit, aniž by otevřel dveře a nadzdvihl látku." Wolfovy oči se upřely na Cramera: "To vám samozřejmě neuniklo." Cramer zavrčel. Wolfe napřáhl nastavenou dlaň. "Kdyby vrah usiloval o smrt Phoebe Ardenové, proč ji tedy nezabil v kamenictví - museli tam být, jelikož poblíž není žádný jiný úkryt - a nenechal ji tam? Anebo pokud ji tam zabil, což je krajně nepravděpodobné, proč tělo odnesl nebo odtáhl do auta? A proč, když dosáhl svého, auto celou cestu sledoval a při první příležitosti zavolal policii? Připouštím možnost, že měl dvojí cíl, zničit jak slečnu Ardenovou, tak slečnu Holtovou, ale pokud ano, slečna Holtová musela představovat jeho hlavní cíl. Zabít slečnu Ardenovou, když už spolu byli v kamenictví a měl při ruce zbraň, bylo jednoduché a znamenalo jen malé riziko. Použít její tělo jako nástroj ke zničení slečny Holtové představovalo složitou a troufalou operaci a riziko bylo veliké. Jsem přesvědčen, že měl jen jediný cíl - zničit slečnu Holtovou." "Ale proč?" zeptal se Cramer. "Proč pak nezabil jí?" "Mohu se jen dohadovat, ale tato úvaha je založena na logice. Protože se všeobecně vědělo, že má důvody k tomu, aby si přál smrt slečny Holtové. Nehledě na to, jak důvtipný by byl jeho plán a jak obratně by jej provedl, padl by v podezření a pravděpodobně by byl pohnán k odpovědnosti. Špatně jsem se vyjádřil. Právě to se stalo. Vymyslel plán tak důvtipný, že si myslel, že bude v bezpečí." Purley Stebbins se zvedl, obešel půlkruhem červenou koženou klubovku a zastavil se u lokte Walda Kearnse. "Ne, pane Stebbinsi," řekl Wolfe. "Naše nedostatečná náhrada za chybějící neutrální zájmeno nás zmátla. Přestanu ji používat. Jestli chcete hlídat vraha, postavte se za paní Irvingovou." Jelikož jsem věděl, že to každou chvilku přijde, upíral jsem na ni svůj pohled. Seděla jen metr ode mě. Ani se nehnula, zato její manžel ano. Dal si ruku na čelo a stiskl. Viděl jsem, jak mu zbělely kotníky na ruce. Miřiny oči zůstaly přikovány na Wolfovi, ale Judy a Keams se otočili a podívali se na paní Irvingovou. Stebbins také, ale nepohnul se. Promluvil Cramer. "Kdo je paní Irvingová?" "Je přítomna, pane." "Já vím, že ano. Kdo to je?" "Je to manželka muže, jemuž slečna Holtová zavolala v neděli večer a svěřila se mu, že hodlá řídit taxík slečny Bramové a proč. Pan Irving prohlásil, že o tom hovoru nikomu neřekl. Buď lhal, nebo ho jeho žena tajně poslouchala. Pane Irvingu, mohla vaše žena vyslechnout váš rozhovor na telefonní přípojce?" Irvingova ruka opustila čelo. Pomalu klesala dolů, dokud se nedotkla kolene. Pozoroval jsem ho z profilu. Na krku se mu chvěl sval. "To, že mohla," pronesl pomalu a přesně, jako kdyby měl jen předem dané množství slov a nechtěl žádným z nich plýtvat zbytečně, "neznamená, že to udělala. Pronesl jste šokující obvinění. Doufám -" zarazil se a nechal na každém, aby si domyslel, v co doufá. Zavrčel. "Zeptejte se jí." "To udělám. Vyslechla jste ten rozhovor, madam?" "Ne." Její hluboký, silný hlas zněl přiškrceně. "Vaše obvinění není jen šokující, je absurdní. Řekla jsem panu Goodwinovi, co jsem včera večer dělala. Cožpak vám to neřekl?" "Ano. Řekla jste mu, že vašemu manželovi zabránila naléhavá obchodní záležitost v tom, aby s vámi šel na večeři a do divadla, a vy jste zavolala Phoebe Ardenové, aby šla s vámi místo něho, a ona souhlasila. Když se v restauraci neobjevila, zavolala jste jí, ale nikdo to nebral. Pak jste šla do jiné restaurace, abyste se sama najedla, pravděpodobně do takové, kde vás neznají a nebudou si vás pamatovat. Čekala jste na ni v divadle až do něco po deváté a pak jste jí nechala lístek v pokladně a šla si sednout na své místo. To zní působivě, ale ve skutečnosti vám to nechává v době, která je pro nás důležitá, od půl osmé do něco po deváté, dostatečně dlouhý časový prostor na to, abyste se mohla vzdálit a vraždu provést. Mimochodem, to byla chyba dobrovolně nám tak podrobně a přesně popsat, co jste dělala v neděli večer. Když mi to pan Goodwin hlásil, poznamenal jsem si vás jako hodnou pozornosti." "Vůbec jsem se nemohla vzdálit," prohlásila. "Řekla jsem panu Goodwinovi, že vám chci pomoci a -" "Nemluv," nařídil její manžel jejímu týlu. "Nech mluvit jeho." A k Wolfovi: "Nebo už jste skončil?" "V žádném případě. Řeknu vám to rovnou, madam. Takhle jste opravdu strávila ten čas. Skutečně jste včera odpoledne zavolala Phoebe Ardenové, ale ne, aby s vámi šla na večeři a do divadla. Řekla jste jí o záměru slečny Holtové řídit taxík slečny Bramové, aby si promluvila se svým manželem, a navrhla jste zlomyslný žert. Slečna Ardenová zařídí, aby se pan Kearns nedostavil. Pokud to tak dopadne, slečna Holtová zcela určitě vystoupí z auta a půjde do domu, aby zazvonila. Nato vy a slečna Ardenová vyjdete ze svého úkrytu z kamenictví naproti a nastoupíte do vozu, a až se slečna Holtová vrátí, budete tam k jejímu ohromení a úžasu sedět." "Nic z toho nemůžete dokázat," zavrčel Cramer. "To nemůže nikdo, jelikož je slečna Ardenová mrtvá." Wolfe se stále díval na paní Irvingovou. Pokračoval. "Neznal jsem slečnu Ardenovou, takže nemohu říci, jestli s vaším návrhem souhlasila z pouhého rozmaru nebo z nepřátelství ke slečně Holtové, ale souhlasila a šla vstříc své vlastní záhubě. Vše proběhlo podle plánu, bez jediného háčku. Není pochyby o tom, že slečna Ardenová sama vymyslela lest, jejíž pomocí byl pan Kearns odstraněn ze scény. Musím však přiznat, že v následujícím bodě není moje interpretace dokonalá. Jistě byste nebyla tak hloupá, abyste někoho zapojila do svého smrtícího žertu - buď taxíkáře, nebo vašeho osobního řidiče.

Umíte řídit auto?" "Neodpovídej," zavelel Irving. "Ano, umí," řekla Judy Bramová hlasitěji, než bylo nutné. "Děkuji vám, slečno Bramová. Očividně dokážete mluvit k věci. Pak jste vy a slečna Ardenová jely vaším vozem a zaparkovaly jej na Karmínové ulici - dále od rohu směrem, kterým slečna Holtová pojede, až se bude vracet z Ferrellovy ulice. Došly jste ke kamenictví a ukryly se, a když slečna Holtová vystoupila z taxíku, vyšly jste a nastoupily do něj. Nutno podotknout, že až do této chvíle jste se nedopustila ničeho, pouze žertu. Kdyby se slečna Holtová znenadání vrátila nebo kdyby někdo přišel dost blízko na to, aby vás mohl pozorovat, upustila byste pouze od svého skutečného cíle - bylo by to zklamání, ale žádná katastrofa. Dopadlo to tak, že jste udeřila. Nejsem žádný moralista, ale dovolím si poznámku, že podle mé zkušenosti vaše chování nemá obdoby, co se týče nemilosrdnosti a krutosti. Zdá se, že slečna Ardenová nebyla vaší protivnicí, naopak byla to vaše přítelkyně. Musela jí být, když vám pomáhala s tak zlomyslným kouskem. Ale potřebovala jste její mrtvolu jako nástroj pro ukojení své smrtelné nenávisti vůči slečně Holtové. To znamenalo -" "Její nenávist vůči slečně Holtové," poznamenal Cramer. "To také předpokládáte?" "Ovšem, že ne. To je prokázáno. Slečno Bramová. Když jste mluvila o Gilbertu Irvingovi, řekla jste, že když se podívá na slečnu Holtovou nebo slyší její hlas, musí se o něco opřít, aby se nezačal třást. Neupřesnila jste druh citu, který má na něho takový vliv. Je to odpor?" "Ne. Láska. Chce ji." "Jeho žena to věděla?" "Ano. Věděla to spousta lidí. Stačilo, když člověk viděl, jak se na ni dívá." "To není pravda," řekl Irving. "Jsem jenom přítelem slečny Holtové, to je všechno. A doufám, že ona je mojí přítelkyní." Judy se do něj zabodla očima a vrátila se pohledem k Wolfovi. "Chová se jako manžel jenom proto, že si myslí, že musí. Je to gentleman. Gentleman nezradí svoji ženu. Mýlila jsem se ve vás. Neměla jsem říkat, že jste praštěný tlusťoch. Nevěděla jsem -" Cramer do toho vpadl a obrátil se k Wolfovi: "Dobrá, jestli to není ověřeno, může být. Ale to je asi tak všechno, co je prokázáno. Můžete toho dokázat jen zatraceně málo. To čekáte, že obviním nějakou ženu z vraždy na základě vašich dohadů?" Často se neslyší, že by seržant veřejně nesouhlasil s inspektorem, ale Purley Stebbins - ne, použil jsem nesprávného slova. Ne neslyší, ale nevidí. Purley neřekl ani slovo. Jediné, co udělal, bylo, že opustil své místo u Kearnsova lokte a obešel Irvinga, aby se postavil mezi paní Irvingovou a Judy Bramovou. Pravděpodobně mu nepřipadalo, že by nesouhlasil se svým nařízeným, pouze se mu nelíbila možnost, že by paní Irvingová vytáhla z kabelky nůž a vrazila jej Judy do žeber. "Nemohu dokázat vůbec nic," řekl Wolfe. "Pouze jsem obnažil holou pravdu. Čeká na vás, ne na mě, abyste ji zahalil a vybavil důkazy, které si žádá zákon. K tomu jste dobře vybaven, jistě ode mě nepotřebujete žádné rady, ale například, vzala si paní Irvingová včera večer z garáže auto? Proč? Pokud proto, aby jela do restaurace a pak do divadla, což je samo o sobě nepravděpodobné, kde ho zaparkovala? Další věc, nůž. Pokud zesnovala svůj žert těsně poté, co volal její muž, aby odvolal jejich společný večerní program, což je vysoce pravděpodobné, neměla čas promyslet důkladný a prozíravý plán, jak získat zbraň. Buď ji koupila v blízkém obchodě, nebo ji vzala z vlastní kuchyně. Pokud ano, kuchařka nebo služebná budou nůž postrádat a mohou jej identifikovat. Její největší chybou ovšem bylo, že nechala nůž v těle, dokonce i když otřela střenku. Ale pospíchala pryč, bála se, že na ni vystříkne krev, a byla si jistá, že z vraždy své dobré přítelkyně Phoebe Ardenové nebude nikdy podezřelá. Další možnosti -" Paní Irvingová byla na nohou, a jak vstávala, zvedl se také její manžel a popadl ji zezadu za paži. Nepokoušel se zadržet vražedkyni, choval se jako gentleman a bránil svojí ženě v tom, aby se prozradila. Vytrhla se mu, ale v tu chvíli vězela její druhá paže v tlapě Purleyho Stebbinse. "Klid," řekl Purley. "Jenom klid." Miře klesla hlava, rukama si přikryla obličej a začala se třást. Judy Bramová jí položila ruku na rameno a řekla: "Jen se vyplač, Miruško, nevšímej si nás. Musíš to ze sebe dostat." Waldo Kearns seděl bez hnutí, dokonale bez hnutí. Vstal jsem a zamířil k telefonní přípojce do kuchyně a vytočil číslo do Gazette. Říkal jsem si, že bych měl držet sliby stejně dobře jako Míra.

XI.

Včera jsem odvezl Míru a Judy do Idlewildu, kde měla Mira nastoupit do letadla letícího do Rena. Judy a já jsme si hodili mincí, jestli se výlet uskuteční v sedanu, který vlastní Wolfe a já ho řídím, nebo v Judyině taxíku, a já vyhrál. Na zpáteční cestě jsem poznamenal, že si myslím, že Kearns souhlasil s rozvodovým řízením v Renu, protože teď už ho nebude Phoebe Ardenová po rozvodu uhánět."Ne," odvětila Judy. "Protože jeho žena svědčila v případu vraždy, a to se nesluší." O trochu později jsem poznamenal, že předpokládám, že už se jí přestalo zdát o lvu, který stojí na skále a chystá se na ni skočit. "Ne," pravila. "Jenom si teď nejsem jistá, kdo to je. Mohl byste to být dokonce i vy." Ještě o trochu později jsem poznamenal, že jestli už stát New York vykonal rozsudek nad paní Irvingovou, která se nacházela ve věznici Sing Sing, předpokládám, že se Mira vrátí z Rena akorát včas na svatbu. "Ne," opravila mě Judy. „Nejméně rok počkají. Gil Irving se bude vždycky chovat jako gentleman." Tři dohady a všechny špatně. A přece se muži stále chtějí ženit.